HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2014 Cena $ 2.50 SEPTEMBER 2014

Kostel Svatého Kříže Na Příkopě v Praze

Na místě, kde byl později v Praze v ulici Na Příkopě vystavěn kostel Svatého Kříže, stál již roku 1379 dům Kříže řečeného z Jičína, který měl v těchto místech sladovnu. Během času vlastnilo tento dům více majitelů. Sousední dům, zvaný U Kbelských, byl koupen roku 1547 Václavem Kbelským.

V pruské válce 1757 byly oba domy poškozeny a spáleniště koupil r. 1758 řád Piaristů. V roce 1734 požádali piaristé císařovnu Marii Terezii, aby se mohli usadit v Praze. Povolení dostali až roku 1752 a hned téhož roku začali vyučovat v Celetné ulici. Prefektem byl známý Gelasius Dobner. Škola byla brzy tak přeplněna, že dům v Celetné nestačil. Proto řád koupil v roce 1758 dvě spáleniště domů Na Příkopě. Stavba gymnasia a kostela byla podle plánů Jiřího Fishera zahájena r. 1811. V dubnu roku 1824 byla stavba kolaudována a 9. 5. 1824 byl kostel vysvěcen. Kromě studentů kostel využívala i veřejnost. Školský zákon z roku 1869 ukončil učitelskou činnost piaristů. Novoměstské gymnasium bylo předáno do rukou státu, později dostalo název Akademické gymnasium a v konviktu byl zřízen učitelský ústav. Poslední piaristé prodávají budovy a kostel v roce 1912. Existují návrhy kostel zbourat, ale Památkovému úřadu a Klubu za starou Prahu se podařilo kostel zachránit.

V roce 1938 byl podle dohody mezi Zemským úřadem a pražským arcibiskupstvím zavřený kostel předán do správy ředitele Salesiánského díla v Praze, kterým v té době byl pozdější biskup litoměřický a kardinál Štěpán Trochta. Ten postavil Salesiánský ústav pro chlapce v Praze - Kobylisích a s tehdy novou myšlenkou výchovy mládeže v duchu zakladatele salesiánů, turínského kněze sv. Jana Boska, seznamoval pražskou veřejnost i prostřednictvím působení salesiánů v kostele Svatého Kříže Na Příkopě.

V roce 1950 komunistický režim vyhání salesiány z duchovní správy kostela poprvé. V době "pražského jara" roku

Pohled na hlavní oltář kostela Svatého Kříže

1968 se pak nakrátko vracejí, a v letech normalizace, konkrétně roku 1973, kostel Sv. Kříže musejí znovu opustit. Druhého ledna 1990 se Salesiáni Dona Boska vrátili do duchovní správy kostela Svatého Kříže.

Stavba kostela je jednoduchá, obdélného půdorysu a je zařazená do bloku domů na nároží Příkopů a Panské ulice. Průčelí obrácené do ulice Na Příkopě je trojdílné, patrové s ustoupnutou širší střední částí. Nároží předsunuté části zpevňuje na obou stranách pilíř vyvinutý na přední a vnitřní straně nároží ve formě pilastru opatřeného jónskou patkou a hlavicí. Střed průčelí ještě v dalším mírném ústupku zaujímá velký obdélný vchod přístupný dvěma schody a rámovaný ostěním profilovaným jemnými ústupky. Architráv je ploše profilován, nad ním je umístěn nápis *AVE CRUX SPES UNICA - Buď zdráv kříži, jediná spáso*. Ze soklu se tyčí zlacený kříž.

Půdorys kostela je obdélný, jednolodní, zaklenutý čtyřmi poli placek oddělených vždy dvojicí pasů. Stejně široký polokruhový presbytář je zaklenutý konchou. Kněžiště od hlavní lodi oddělují dvojice pilastrů s patkami a jónskými hlavicemi a triumfální oblouk, elipsovitě vyklenutý a podtažený dvěma pasy. Za vystupujícími sloupy jsou ještě svazky pilastrů také s hlavicemi jónského typu. Na hlavním oltáři se nad svatostánkem tyčí vysoký kříž po jehož bocích adorují dva klečící andělé. Protipólem oltáře je rozlehlý kůr s velkými varhanami. Návštěvníci chrámu často také obracejí pozornost k reprodukci Turínského plátna s obrazem ukřižovaného Krista, která je vystavena ve výklenku na levé straně kostela.

Kostel Svatého Kříže, který se nachází na nejfrekventovanější ulici v samém centru Prahy je jednou z nejnavštěvovanějších svatyní hlavního města České republiky.

Foto na titulní straně:
Průčelí kostela Svatého Kříže v Praze Na Příkopě

Závišův kříž

Závišův kříž je nejvzácnějším kusem vyšebrodského klášterního pokladu. Praví se o něm, že ho dostal Záviš z Falkenštejna z bývalého pokladu uherských králů při své druhé svatbě se sestrou Ladislava Uherského. Je to dvouramenný byzantský kříž 70 cm vysoký a 28 cm široký. Původní kříž byl vysoký 445 milimetrů. Hořejší příčné břevno má 235 mm a dolní 280 mm. Všechna ramena jsou na koncích rozvinuta v trojlistou francouzskou lilii. „Skvělá nádhera této památky vrcholí v soustavě drahokamů a obrovských perel, rozložených ve skupinách na koncích i po celé délce břeven tak, že jejich velikost a barevná souhra odpovídají požadavkům symetrie". Později byla připojena noha a soška Krista.

Původní kříž je poset 44 drahokamy a 166 perlami - Antonín Cechner uvádí, že perel je 174. Zhotoven je ze stříbra, na němž jsou položeny lístky arabského zlata. Devět emailových medailonů relikvie. Na každém medailonu je zobrazeno poprsí světce, jehož jméno je řecky připsáno: Georgius, Paulus, Thomas Georgeos, Petrus, Ionnes, Theologus, Demetrius a Athanasius. Karel Chytil uvádí, že „jednotlivá břevna i jejich průsečíky nesou celkem 11 emailů byzantského původu ze století asi 10 až 13". Přední i zadní strana se od sebe liší stylem zpracování. Kříž patří jak hodnotou užitých materiálů, tak úrovní uměleckého zpracování k nejpřednějším památkám svého druhu v České republice. Dodatečně přidělaná stříbrná pozlacená noha o průměru 28 cm je zdobená 39 drahokamy a 31 vltavskými perlami.

Roku 1810, kdy se stát ocitl ve finanční tísni, „musel klášter zlatou sošku Kristovu s kříže snít a odvésti ji do mincovny, aby se z ní nadělalo něco dukátů". Odevzdat museli i původní podstavec kříže. Teprve v polovině 19. století dostal Závišův kříž dnešní stříbrnou pozlacenou neorokokovou nohu s drahokamy a vltavskými perlami. Podle zprávy „Kroniky rožmberské" Jakuba Novohradského a Mikovce kříž věnoval klášteru sám Záviš. „Závišův kříž býval nošen v čele procesí na žerdi ve Vyšším Brodě i v Krumlově, neboť obsahoval dřevo pravého Kristova kříže". Vosel podotýká, že tento Závišův kříž věnoval klášteru roku 1412 Jindřich III. z Rožmberka, což je pravděpodobnější. Když byl veškerý majetek kláštera v roce 1950 zestátněn, stal se překrásně zdobený kříž Záviše z Falkenštejna součástí chrámového pokladu katedrály svatého Víta na Pražském hradě. Po listopadu 1989 a návratu cisterciáckých mnichů do svého kláštera ve Vyšším Brodě se s nimi vrací i Závišův kříž. V současné době je vystavován ke zhlédnutí pro veřejnost.

**Všem křesťanům k potěšení,
nepřátelům k zahanbení
svatý kříž je vyvýšený,
na němž Pán byl umučený.**

**Všichni vděčně hleďme ctíti
toho, který ráčil pníti
pro nás na tom kříži svatém,
trpěl pod Pontským Pilátem.**

**To nám jistě k hanbě není,
ale k věčnému spasení,
proto se v tom kříži chlubme,
nésti jej ochotni buďme.**

**S církví pějme v každé době:
Kriste, klaníme se tobě,
neboť skrze kříž a smrt svou
zachránils nás před smrtí zlou.**

**Společně tebe žádáme,
s pokorou k tobě voláme:
Rač nás pro svou smrt spasiti,
znamením kříže chrániti.**

**A když pak bude nejtíže,
pomoz všem nosičům kříže,
ať na tebe vzpomínáme,
tvou smrt na paměti máme.**

**Kříže tvého povýšení
ať je i pro nás znamení:
kdo jsou s tebou křižováni,
dojdou s tebou zmrtvýchvstání.**

Hymnus ze svátku Povýšení sv. kříže

LITURGICKÁ ČTENÍ

25.neděle v mezidobí - 21.září 2014

1. ČTENÍ - Iz 55, 6-9

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hledejte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změní své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť mé myšlenky nejsou myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému - praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.

2. ČTENÍ - Flp 1, 20c-24. 27a

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Budu moci oslavit na sobě Krista, ať svým životem, ať svou smrtí. Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Avšak kdybych tady žil dál, mohl bych ještě s užitkem pracovat. A proto nevím, co bych měl volit. Přitahuje mě totiž obojí: mám touhu zemřít a být s Kristem - a to je věc mnohem, mnohem lepší; ale pro vás je zase nutnější, abych zůstal ještě naživu. Jen se chovejte tak, jak to odpovídá Kristovu evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 20, 1-16a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem deváté hodiny, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácté a třetí hodiny odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem páté hodiny a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici!' Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: 'Zavolej dělníky a vyplať jim mzdu, začni od posledních k prvním.' Přišli ti, kdo nastoupili kolem páté odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci? Anebo závidíš, že jsem dobrý?'"

Slavnost sv. Václava - 28.září 2014

1. ČTENÍ - Mdr 6,9-21

Čtení z knihy Moudrosti.

Vládcové, k vám se obracejí má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostiví mých slov, mějte po nich touhu, a poučí vás. Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtelnost, nesmrtelnost pak dává místo u Boha. A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, ctěte moudrost, abyste kralovali navěky.

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic nepřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

EVANGELIUM - Mt 16,24-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání."

27.neděle v mezidobí - 5.října 2014

1. ČTENÍ - Iz 5, 1-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zazpívám píseň svého přítele, píseň svého miláčka o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Okopal ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatelé Jeruzaléma, judští mužové, suďte mezi mnou a mou vinicí! Co jsem měl ještě udělat své vinici a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Teď vám ukážu, co udělám své vinici: odstraním její plot, že bude pastviskem, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji neskropily deštěm. Vinicí Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci - jeho milou sazenicí. Čekal spravedlnost, a hle - nepravost, čekal právo, a hle - bezpráví!

2. ČTENÍ - Flp 4, 6-9

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všecko pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chvály. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

EVANGELIUM - Mt 21, 33-43

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázel vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. Hospodář poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: Na mého syna budou mít ohled. Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: To je dědic. Pojďme, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše! A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmě: Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

28.neděle v mezidobí - 12.října 2014

1. ČTENÍ - Iz 25, 6-10a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, přikrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. ČTENÍ - Flp 4, 12-14.19-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Dovedu žít v odříkání, a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 22, 1-14

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojďte na svatbu! Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytali jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete. Služebníci se vydali na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů? On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů. Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 28. září 2014

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 30.00
Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (551) 486 0518
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. srpna 2014

Politické události

Po podzimních volbách se politická scéna zřejmě znovu otřese

V pátek 10. a v sobotu 11. října voliči rozhodnou o novém složení obecních zastupitelstev. Současně proběhne první kolo senátních voleb, ve kterých se bude volit třetina členů horní komory parlamentu. Druhé kolo se uskuteční o týden později. V obecních volbách si lidé půjdou vybrat přes 62 tisíc zastupitelů převážně z místních seskupení. V Senátu se o 27 mandátů utká 244 kandidátů. Tradiční strany ČSSD a ODS zřejmě zaznamenají další ústup z kdysi nedobytných pozic.

Jednoznačně nejtěžší pozici budou mít v Senátu sociální demokraté. Po oranžové vlně z roku 2008, kdy se jim podařilo získat 23 křesel z 27 (další tři připadla ODS a jedno komunistům), je podobný kousek za dnešní konstelace zřejmě vyloučený. ČSSD s největší pravděpodobností přijde o většinu hlasů v horní komoře. Političtí komentátoři se shodují, že deset obhájených mandátů by pro ni bylo úspěchem. O obhajobu usilují i některé těžké váhy strany jako ministr školství Marcel Chládek, další člen vlády Jiří Dienstbier, předseda Senátu Milan Štěch či místopředsedkyně horní komory Alena Gajdůšková.

Poprvé se o křesla senátorů bude ucházet nejmladší vládní subjekt – hnutí ANO Andreje Babiše, vítěz posledních voleb do Evropského parlamentu. Uspět chce i nejmenší např. s bývalým rektorem Univerzity Karlovy Václavem Hamplem.

Z patnácti občanskodemokratických senátorů čeká obhajoba jen tři, takže žádný strmý propad v počtu křesel ODS nehrozí. To se ovšem nedá říci o popularitě strany, která každý měsíc atakuje nová minima. Podle posledních publikovaných čísel agentury SANEP za červenec (pro volby do Poslanecké sněmovny) se volební preference ODS pohybují jen těsně nad hranicí pěti procent. Strana proto pro senátní klání uzavřela volební alianci s TOP 09 a v osmi obvodech budou bojovat o přízeň voličů společní kandidáti.

V komunálních volbách bude nejvíce křesel obhajovat ODS, zhruba 5200. Sociální demokraté hájí 4700 míst, lidovci kolem 4000 a TOP 09 se STAN a komunisty více než 3000. Velkou neznámou je výsledek hnutí ANO, které až do uzávěrky řešilo nedostatek vhodných kandidátů. V hlavním městě jeho kandidátku nakonec povede bývalá šéfka Transparency International ČR Adriana Krnáčová, kde se utká se současným primátorem za TOP 09 Tomášem Hudečkem, Bohuslavem Svobodou z ODS a ředitelem nemocnice v Motole a současně pražským zastupitelem Miloslavem Ludvíkem (ČSSD).

Z domova stručně

* Prezident Miloš Zeman pohrozil vetem služebnímu zákonu v případě, že v něm zůstane pozice politických náměstků ministrů. Zvažuje, že se zúčastní jeho projednávání v Poslanecké sněmovně. Na kompromisním znění normy, z níž zmizelo generální ředitelství prosazované premiérem Bohuslavem Sobotkou (ČSSD) jako záruka odpolitizování státní správy, se nakonec dokázala koalice s pravicovou opozicí minulých vládních stran (ODS a TOP 09) shodnout. Proti chtějí hlasovat komunisté a poslanci Úsvitu, přijetí zákona ale zabránit nemůžou.

* Výročí 21. srpna 1968 si v den intervence vojsk Varšavské smlouvy do Československa připomněli nejvyšší ústavní činitelé. Předseda Poslanecké sněmovny Jan Hamáček (ČSSD) v projevu před budovou Českého rozhlasu v Praze vzpomněl hrdinství těch, kteří se před 46 lety vydali k rozhlasu. Pietní vzpomínka se uskutečnila rovněž na Slovensku před budovou Univerzity Komenského v Bratislavě.

* Ústavní soud odmítl stížnost exposlance ČSSD Petra Wolfa odsouzeného za dotační podvod k šesti letům vězení. Wolf, který spolu s manželkou čerpal na dva projekty Ministerstva životního prostředí 11 miliónů korun na základě nepřesných a lživých informací, si stěžoval, že v jeho případě byla porušena práva na spravedlivý proces. Peněžitý trest ve splátkách splatil, ale pobytu ve vězení se vyhýbá.

Ekonomika

Protiruské sankce neohrozí celou ekonomiku, ale pro jednotlivé firmy by mohly být kritické

Válka na východní Ukrajině tlačí Západ do čím dál hlubší konfrontace s Ruskem. Evropská unie a Spojené státy, stojící za vládou v Kyjevě, obviňují Moskvu z pokračující podpory separatistů. Po sestřelení malajsijského boeingu v půli července se Západ rozhodl pro zpřísnění dosud spíše formálních sankcí. Nově se dotkly celých odvětví ruské ekonomiky, především oblasti bankovní, zbrojní a energetické. Kreml reagoval uvalením vlastního embarga, ovšem ne na svůj vývoz, ale na další dovoz z EU a USA – hlavně zemědělských produktů. Česká vláda ujišťuje, že dopad na domácí výrobce nebude velký a v součinnosti s Evropskou komisí uvažuje nad možnostmi případné pomoci či kompenzace.

Ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek (ČSSD) odhadl ztráty českých podniků na 2,5 miliardy korun a až 1000 pracovních míst. Ani zemědělské sankce by neměly být nijak devastující, protože export potravin do Ruska tvoří asi jen dvě až tři procenta obratu zahraničního obchodu. V souvislosti s tím také ministr zemědělství Marian Jurečka (KDU-ČSL) hovořil o „připodělanosti" části společnosti, která se konfrontace s Ruskem bojí. Ministr zahraničí Lubomír Zaorálek (ČSSD) dále uvedl, že s žádnými kompenzacemi pro zemědělce se zatím nepočítá, protože ztráty nejsou nijak veliké.

Představitelé dotčených odvětví ale nevidí situaci stejně růžově. „V ohrožení budou nejmenší farmáři. Specializují se většinou na jeden druh výrobku. Velké podniky mají větší sortiment, takže přežijí," říká ředitel okresní Agrární komory Olomouc Miloš Porč. A přidává se i viceprezident Svazu průmyslu a dopravy ČR Radek Špicar, jenž pro Českou televizi prohlásil: „Od roku 2008 si čeští

exportéři uvědomují, že musí hledat alternativní trhy mimo Evropskou unii. A tím alternativním trhem číslo jedna pro mnoho českých exportérů bylo právě Rusko." Kritickým zůstává i prezident Miloš Zeman, známý svým negativním postojem vůči sankcím jakéhokoliv druhu, ke kterému se nyní přidali i slovenský premiér Robert Fico a maďarský předseda vlády Viktor Orbán.

Vláda tedy připravuje program pomoci českým vývozcům, kteří utrpí ztráty, a chce jim asistovat i s možnou přeorientací na trhy jiné, hlavně v Asii. Ministerstvo práce a sociálních věcí také připravilo příspěvek v době částečné nezaměstnanosti, zkrácenou pracovní dobu, takzvanou kurzarbeit, kterou chce zabránit propuštění v zasažených podnicích. Současně se sejde pracovní skupina, jež bude monitorovat dopady embarga na ekonomiku.

Z ekonomiky stručně

* Koruna je nejslabší za posledních pět let. Ve středu 6. srpna prolomila v jednu chvíli hranici 28 korun za euro. ČNB, která korunu oslabila loni na podzim, odmítá, že by tím chtěla oddalovat možnost přijetí eura a ztráty svých kompetencí, jak naznačil prezident Miloš Zeman po schůzce s předsedou ČMKOS Josefem Středulou. Šéf nejsilnější odborové centrály připomněl příslib centrální banky, že intervence přinese 30 tisíc pracovních míst, a namítl, že odboráři neznají jedinou pozici, která by vznikla ze zhoršeného kurzu české koruny.

* Podle statistiky České zemědělské univerzity, o níž informovaly LN, si každá česká domácnost ročně přinese z lesa skoro osm (7,95) kilogramů hub. Mezi sbíranými lesními plodinami vedou právě houby před borůvkami, malinami, bezinkami, ostružinami a brusinkami. V Evropě unikátní statistiku lesního sběru zpracovávají vědci od roku 1994. Třeba vloni Češi nasbírali v lesích v přepočtu na běžné ceny plodů za 7,6 mld. korun, jen hub pak za 5,4 mld.

Kurzovní lístek
9. 9. 2014 (středa)

EUR, 1 .....27.675
Kanada, 1 .....19.544
USA, 1 .....21.451

Kultura

Z kultury stručně

* Od 5. do 27. srpna byly v Nové budově Národního muzea v Praze k vidění nejvýznamnější archeologické nálezy z území České republiky. Unikáty zemských muzeí z Prahy, Brna a Opavy Věstonická venuše, meteority z Opavska či hlava Kelta ze Mšeckých Žehrovic u Kladna připomínají 200 let existence českého muzejnictví. Po Opavě a po hlavním městě uvidí exponáty zapůjčené pro putovní výstavu z různých sbírek najednou i v Brně, tam od 5. do 30. září.

* Na výstavu Poklady staré Číny, přístupnou od 8. srpna do 9. listopadu v Císařské konírně na Pražském hradě, přicestovaly do Česka poprvé v historii i dvě originální hliněné sochy bojovníků slavné terakotové armády.

* Nejstarší divadelní přehlídka v Evropě – Jiráskův Hronov nabídla v hlavním programu svého 84. ročníku čtyři desítky inscenací amatérských souborů. V rodišti spisovatele Aloise Jiráska vystoupili od 2. srpna kromě tuzemských ochotníků také jejich zahraniční kolegové. Ze Slovenska přijelo trnavské divadlo Disk a z Dánska Teater Arrieregarden. Kromě představení se v Hronově uskutečnila řada seminářů, koncertů a výstav.

* Čtvrté místo v žebříčku nejkvalitnějších filmových škol světa přiřkl prestižní časopis The Hollywood Reporter pražské FAMU. Zvítězila londýnská National Film and Television School, před druhou filmovou školou v Lodži a třetí pařížskou La Femis. Časopis se podle Lidových novin odvolává na to, že na FAMU kdysi působili Milan Kundera a Miloš Forman, že organizuje výměnné programy s renomovanými americkými školami (ty byly hodnoceny samostatně) a že ani zahraniční studenti nemusí v Praze platit školné.

* Pestrý dvoutýdenní program nabídli koncem srpna v Praze na Letné mistři akrobacie. Konal se zde již jedenáctý ročník festivalu, který představuje české a světové hvězdy moderního cirkusu, akrobacie a divadla. Od samého počátku v roce 2004 uvedla Letní Letná přes 900 představení. Celkově ji navštívilo už skoro 200 tisíc lidí. Tento festival se nevyhnutelně zapsal do kalendářů mnohých světoznámých umělců. Mezi interprety patřily mimo jiné soubory 7 Fingers, Cirque Ici, Cahin Caha či Cirque Baroque. Z domácí scény se představil zástupce žánru „nový cirkus" Cirk La Putyka. Tento soubor propojuje akrobacii s moderním tancem, sportem, loutkoherectvím i koncertem. Dále z tuzemských umělců vystoupili DaeMen, vítězové televizní soutěže Česko Slovensko má talent, dále soubor Buchty a loutky a Divadlo Víti Marčíka.

Sport

Atletické ME přineslo českým barvám čtyři medaile

Švýcarský Curych se stal od 12. do 17. srpna středobodem pozornosti příznivců atletiky. Mistrovství Evropy se zúčastnila i početná česká výprava s mnoha medailovými nadějemi. Mezi ně patřila například oštěpařka Barbora Špotáková, její kolega Vítězslav Veselý, tyčkařka Jiřina Svobodová nebo čtvrtkařka Denisa Rosolová.

Česká výprava nakonec ze Švýcarska přivezla celkem čtyři cenné kovy. Lehce překvapivý bronz vybojovala nejprve devatenáctiletá chodkyně Anežka Drahotová. Hned ve stejný den zajistila českou hymnu Barbora Špotáková, která nechala svůj oštěp zapíchnutý přede všemi soupeřkami ve vzdálenosti 64,41 metru, a zkompletovala svou zlatou sbírku, když jí předtím chyběl právě jenom nejcennější kov z ME.

Druhou bronzovou medaili vybojoval tyčkař Jan Kudlička výkonem 570 cm. O 20 centimetrů zaostal za suverénním Francouzem Renaudem Lavilleniem, který evropský šampionát vyhrál potřetí za sebou. O zkompletování medailové sbírky se postaral oštěpař Vítězslav Veselý, který v boji s finskými závodníky dohodil svůj oštěp do vzdálenosti 84,79 m. Obhájce titulu se musel sklonit pouze před Anttim Ruuskanenem (88,01).

Na čtyřech medailích se česká sbírka z Curychu zastavila. Oproti minulému šampionátu v Helsinkách v roce 2012 je to mírný pokles. Tehdy Češi vybojovali pět cenných kovů, z toho tři zlaté.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Tisíce lidí přijely do Žďáru na Národní pouť rodin

Křesťanství stojí a padá s pojetím rodiny, uvedl kardinál Dominik Duka během mše svaté na setkání rodin ve Žďáru nad Sázavou, které zde probíhalo ve dnech 29. - 31. srpna 2014. Akce se zúčastnilo přes 5 tisíc lidí: Rodičů s malými dětmi, rodin s dospívajícími, zastoupena byla i generace prarodičů. Program setkání byl skutečně bohatý. Skládal se z bohoslužeb, koncertů, divadla, přednášek, připravena byla i řada akcí pro děti. Účastníci oceňovali také možnost tiché modlitby v bazilice nebo řeč karmelitána Vojtěcha Kodeta o pomoci, jíž manželům nabízí evangelium. Během pontifikální mše sv. hovořil kardinál Dominik Duka o křesťanském pojetí manželství a rodiny. (Celou promluvu přinášíme na str. 9.) Pouť byla zakončena procesím do kostela Sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře a požehnáním brněnského sídelního biskupa a delegáta Rady pro rodinu ČBK Vojtěcha Cikrleho. *„Je to zde čas, kdy se rodina může sejít u něčeho, co je duchovní. Tato pouť má být napojením na duchovní kořeny, ze kterých vyrůstá všechno ostatní, proto si myslím, že má cenu,"* řekl Mons. Cikrle. Národní pouť rodin navazuje na tradici Biskupství brněnského, které již deset let pořádá podobné poutě do Žďáru nad Sázavou. Na jejím počátku stálo přání biskupa Cikrleho, aby se rodiny v brněnské diecézi měly možnost setkávat, zažít společenství, vzájemně se sdílet a povzbudit při společném slavení eucharistie. V letošním roce, který je současně rokem oslav 20. výročí Mezinárodního roku rodiny vyhlášeného OSN, biskupové Čech a Moravy vyhlásili Národní pouť rodin, jež se pod záštitou Biskupství brněnského ve Žďáru nad Sázavou spojila s poutí diecézní.

Pracovní dokument k biskupské synodě v češtině

Mimořádné shromáždění biskupské synody, které se bude konat v Římě ve dnech 5. – 19. října 2014, se bude věnovat rodině. Tzv. *Instrumentum laboris*, přípravný pracovní dokument pro nadcházející generální shromáždění biskupské synody o rodině, obsahuje a shrnuje výsledky dotazníku, který v prosinci loňského roku rozeslal Vatikán biskupským konferencím. Podle generálního sekretáře synody, kardinála Lorenza Baldisseriho, text *„poskytuje široký, i když nikoli vyčerpávající obraz o situaci dnešní rodiny, o jejích problémech a o reflexích, které vyvolává."*

Dokument je rozdělen na tři části, které přejímají osm témat navržených v dotazníku. *„První část se věnuje evangeliu a rodině: Božímu záměru a povolání osoby v Kristu, kvalitě poznání a přijetí biblického zjevení a dokumentů církevního magisteria, včetně těžkostí, mezi jiným i problémům s pochopením přirozeného zákona. Druhá část pojednává o různých otázkách pastorace rodin, o výzvách, jež s ní souvisejí, a o obtížných situacích. Třetí část se věnuje otevřenosti k životu a odpovědnosti rodičů za výchovu i tomu, co charakterizuje manželství mezi mužem a ženou, se zvláštním důrazem na současné pastorační situace,"* píše kardinál Baldisseri v úvodu.

Jednotlivá témata mohou nyní biskupské konference dále promýšlet, zejména v kontextu své země. Úkolem mimořádného shromáždění synody, které proběhne v Římě ve dnech 5. – 19. října 2014, bude zhodnotit a prohloubit údaje pocházející z různých částí světa. Výsledkem mimořádného shromáždění bude nový pracovní dokument, opět nazvaný *Instrumentum laboris*. Ten bude sloužit jako pracovní materiál pro řádné shromáždění synody, jež se bude konat na podzim roku 2015. Zde budou již navrženy vhodné pastorační linie. Následně bude papeži Františkovi předložen závěrečný dokument.

Biskupská synoda je trvalá instituce ustavená papežem Pavlem VI. v roce 1965. Sbor biskupů zvolených z různých částí světa má během řádných či mimořádných shromáždění poskytovat rady papeži v otázkách života církve. Minulé tři synody se věnovaly Africe, Střednímu východu a nové evangelizaci. Tématem mimořádného shromáždění, které se bude konat v říjnu 2014, jsou *„Pastorační výzvy rodiny v kontextu nové evangelizace"*. Zástupcem ČBK zde bude olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Dokument *Instrumentum laboris* je v české verzi k dispozici na internetových stránkách České biskupské konference.

Srdce svatého Faráře arského míří do České republiky

Do České republiky míří vzácná relikvie srdce svatého Faráře z Arsu, Jana Marii Vianneye. Od 13. září 2014 bude relikviář s neporušeným srdcem světce putovat po českých a moravských diecézích. Doprovodí ho současní duchovní správci farnosti v Arsu P. Frédéric Vollaud a P. Roland Varin, kteří také pronesou několik přednášek o světci, do jehož zpovědnice kdysi putovaly tisíce lidí z celé Francie. Proto je svatý Jan Marie Vianney považován za patrona kněží. Jako první se s relikviářem obsahujícím srdce svatého Jana Marii Vianneye setkají poutníci v Želivi, sobotu 13. září v neděli 14. září bude v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové, v pátek 19. září v Koclířově a naposledy mohou věřící ostatek uctít 23. září v pražském kostele Panny Marie Sněžné. Setkání s relikvií zahrnuje mši svatou, uctívání relikvie, společnou modlitbu, promluvu současného kněze z Arsu, možnost svátosti smíření a promítání filmu o svatém Faráři arském. Na každém místě se bude konat i samostatné setkání pro kněze. Podrobný program jednotlivých setkání najdete na webových stránkách příslušného biskupství. Jan Maria Vianney (1786 - 1859) byl svatořečen Piem XI. v roce 1925 a v roce 1929 prohlášen patronem všech kněží. Jeho srdce zářící čistotou a svatostí žilo pro jediný cíl: přivést všechny duše k Bohu. Srdce, stejně jako celé světcovo tělo, zůstává i po více než 150 letech od jeho smrti zázračně neporušené.

Podle zpráv České biskupské konference

Kázání kardinála Dominika Duky na Národní pouti rodin

Často slyším, proč vy katolíci stále mluvíte o manželství a o rodině. Myslím, že důvodů je k tomu víc než dost. Česká biskupská konference uveřejnila v souvislosti s podzimní biskupskou synodou v Římě **O rodině** aktuální prohlášení, které je na webových stránkách a tak není nutné ho zde opakovat. Ve své homilii se chci obrátit ke stránkám Knihy knih - Bible. Jak jsme četli v Genesi, člověk se neobjevuje náhodou, má své místo na zemi a to znamená i ve vesmíru. Přichází na svět v bipolární podobě muže a ženy. Napříč celou Bibli čteme rodokmeny, genealogie. Člověk si je vždy vědom svého otce a matky, tj. rodiny. Nejenom v Bibli, ale v celé iberoamerické společnosti příjmení člověka prozrazuje rodové jméno otce i matky. Tak je tomu i ve východoslovanské tradici. Ve všech kulturách tento fakt potvrzují dynastické genealogie. Na úsvitu naší historie jsou to Bořivoj a Ludmila, kteří jsou v naší kulturní i náboženské historii zastoupeni rovnoprávně. Rodina se vynořuje od počátku naší kulturní historie. Snad nám to může připomenout i Homér: „Není lepšího daru, než žije-li muž a žena jako jedno tělo a duše v rodinném kruhu".

Kde se objevuje útok na rodinu a na manželství? Tam, kde je člověk izolován a zotročován. Vzpomínám na jedinečné kázání Otce Timothy Radcliffa v Mexiku, kdy hovořil o osudu černošských otroků v Latinské Americe. Prvním krokem bylo rozbití rodin, tak tomu bylo ve všech totalitách. Nebude jistě bez příčiny, proč v komunistickém Manifestu čteme o přežití se a zániku rodiny a o společném vlastnictví žen. Ne, nepřeslechli jste se! A to spolu s likvidací práva rodiny na výchovu, jak to také uskutečňovaly Republiky rad na území Ruska, Maďarska i Slovenska v revolučním závěru první světové války. **Tímto způsobem**, bez rodiny a manželství, usiloval nacismus o čistotu rasy. Mnohé z těchto idejí o zániku manželství a rodiny jako nefunkční vývojové formy přenesla frankfurtská škola během svého exilu do USA. Tyto a podobné ideje odporující přirozenému vývoji, jako i kulturní a společenské tradici, přicházejí koncem šedesátých let jako sexuální revoluce na starý kontinent, aby rozvrátily stávající mravní a duchovní řád. Toto úsilí však není minulostí!

Křesťanství stojí a padá s pojetím rodiny. Rodina je prostor pro početí a zrození člověka. Vlastně tak vzniká z manželství rodina. Je místem jeho lidské, duševní a duchovní formace. Rodina je místo, kde jsme poznali lásku. Z lásky a ze setkání muže a ženy jsme přišli na tento svět. Rodina je místem našeho bezpečí, růstu a obdarování. Chceme-li mluvit o Bohu, pak rodina je místem setkání s ním. On je **filantropos**, milující člověka, jak čteme o Vánocích při půlnoční mši sv. z Listu Židům. Rodina je také náročným místem, kde se odpovědnost snoubí s láskou a láska s pravou svobodou, bez individualistického a hedonistického sobectví.

Jak se nám dal poznat Bůh neviditelný a nepředstavitelný? Ano, nelze jinak odpovědět, než v **otevřenosti náruči svého Syna Ježíše Krista**.

Současná snaha o odstranění kříže z veřejných prostor v sobě ukrývá nejen popření rodiny, ale popírá skutečné **plnohodnotné lidství** v **lásce, svobodě** a **důstojnosti**. Z kříže přeci zazněla slova o matce a otci. Dokonce v tom pořadí, jak jsme se i my učili oslovovat svou mámu a tátu. Nejprve se Kristus obrací na **matku** („Ženo, hle tvůj syn!"... a synu, který tu zastupuje lidstvo, svěřuje matku: „Hle, tvá matka!" Jan 19, 26-27), pak se obrací na **otce** („Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha." Lk 23,46).

Tedy spolu s odstraněním kříže jsou odstraňovány i pojmy **matka** a **otec**. Jak porozumí člověk této nové společnosti, celé naší kultuře?! Vždyť celý poklad literatury, jak poezie, tak prózy, výtvarného umění, by se stal bez pojmu matka a otec neznámou zemí. Co nám říká moderní současná věda o dítěti, o jeho růstu a formování harmonického člověka? S jakou jasnozřivostí předpověděl ohrožení budoucnosti rodiny Aldous Huxley v románě Zánik civilizace. Plánovaný zánik rodiny je větší a bolestnější skutečnost než jakákoliv hospodářská krize. Je to jakoby „civilizační nukleární válka", po které by zůstala společnost ve stadiu Hirošimy po atomovém výbuchu.

Odcizený a životního smyslu zbavený atomizovaný jedinec neprožívá lehkost bytí, ale utíká do iluzí zapomnění a utopií. Snad může takto vyděděným mladým mužům i ženám pomoci výrok, či rada Franze Kafky: „Oženit se, založit rodinu, přijmout všechny děti, jež přijdou, zachovat je na tomto nejistém světě, a dokonce, bude-li to možné, je trochu vést, to je podle mého přesvědčení nejzazší meta, jíž může člověk dosáhnout." Těm, kteří hledají lásku, by mohla pomoci rada Karla Čapka, aby se někdo snad nedomníval, že naše řeč je pouhým církevnickým ptydepe, tedy: „Láska v manželství a rodičovství je teprve láskou v její celistvosti."

Ne, opravdu se nesmíme mýlit, že náš duchovní život a církev obnoví a posílí tzv. částečné církevní restituce církevního majetku, což není nic jiného, než **postupné ukončení financování provozu církví státem**. My, nejen církev, či církve, ale **celá společnost potřebujeme restituci manželství a rodiny**, jinak nám hrozí ne krize, ale pohroma.

Díky všem iniciativám, jak jednotlivcům a hnutím, tak i politikům, kteří usilují o podporu rodiny. Snad je povzbudí slova autorky Babičky: „Zdárná rodina je ten nejkrásnější dar Boží. Já bych ji přirovnala k naladěné lyře: každá struna jiný tón, a přece v celku nejčistší souhlas."

Na závěr snad patří slova papeže Františka adresovaná Kongresu o rodině v Panamě z 6. srpna tohoto roku: „I přes její trýznivé problémy a naléhavé potřeby je rodina „centrem lásky", kde kraluje zákon úcty a sdílení a které je schopno odolat útokům manipulace a vlády světských „center moci". V rodinném kruhu se člověk přirozeně a harmonicky integruje do lidské skupiny a překonává falešnou opozici mezi jednotlivcem a společností. V lůně rodiny nikdo není skartován: starému člověku i dítěti se dostává přijetí. Kultura setkání a dialogu, otevřenost solidaritě a transcendenci mají v rodině svoji kolébku". Doufám, že tato naše úvaha nám dovoluje připomenout i slova Druhého vatikánského koncilu o rodině, jako **základní buňce společnosti a církve**. Kéž nám v péči o ni pomáhá a za nás se přimlouvá u nebeského Otce matka našeho národa svatá Ludmila a chrání nás Palladium země České Panna Maria.

Amen

+Dominik kardinál Duka

Žďár nad Sázavou 30. srpna 2014

Papež František v Jižní Koreji

Setkání s představiteli sátu i církve první den

Ve dnech 14. - 18. srpna 2014 Svatý otec František uskutečnil svoji apoštolskou cestu do Jižní Koreje. Katolická církev je v Jižní Koreji významnou společenskou složkou usilující o národní smíření a překonání importovaného ideologického rozdělení. Korea je zemí mučedníků křesťanské víry. Teprve roku 1886 zde přestal být závazný konfucianismus a jejím obyvatelům byla politicky přiznána svoboda náboženského vyznání. Země však ztratila samostatnost. Roku 1910 ji obsadilo Japonsko, které ji okupovalo až do roku 1945, kdy byla osvobozena sovětskou armádou. Ještě před skončením druhé světové války se však spojenecké velmoci dohodly, že si Korejský poloostrov rozdělí 38. rovnoběžkou na dvě sféry vlivu. 6. srpna 1945 byla sice vyhlášena Korejská lidová republika, která zahrnovala celý poloostrov, ale v září téhož roku se v zemi vylodilo 70 tisíc příslušníků armády USA. Roku 1948 byly založeny dva státy: Korejská republika a Korejská lidově-demokratická republika. V jižní části poloostrova byl zaveden režim orientovaný antikomunisticky a v severní části komunistická diktatura. Na obou stranách docházelo k porušování lidských práv. V Jižní části poloostrova byl studenoválečný režim uvolněn v 80. letech, v severní části panuje tyranie, která se vyvinula z komunistické diktatury. Válka, která vypukla roku 1950 s účastí čínské a americké armády, přinesla jen v korejském národě 3 miliony obětí. Polovinu z nich tvořili civilisté. Roku 1953 bylo podepsáno příměří, které trvá dosud, protože mírovou dohodu mezi oběma státy se stále nepodařilo uzavřít. Ve společnosti panuje napětí. V jižní části poloostrova je dosud přítomen kontingent armády USA. V severní Koreji vládne patrně nejkrutější politický režim na světě.

Let z Říma do Soulu trval více než 11 hodin. Papežský speciál mohl díky zvláštnímu povolení pekingské vlády poprvé v historii proletět čínským vzdušným prostorem.

Uvítací ceremoniál s jihokorejskou prezidentkou Pak Kun-hje

Petrův nástupce proto zaslal pozdravný telegram čínskému prezidentu Xi Jinpingovi a hlavám dalších deseti přelétaných států, včetně Slovenské republiky.

Oficiální státní přijetí proběhlo na soulském vojenském letišti po desáté hodině dopolední místního času. Za zvuku jedenadvaceti dělových salv papeže Františka uvítala jihokorejská prezidentka Pak Kun-hje, státní a církevní představitelé. Svatého otce na letišti očekávala také katolická komunita, *mezi nimi byli rovněž příbuzní mučedníků, které přijel papež blahořečit.* Papež na letišti také pozdravil pozůstalé tří set obětí, které si letos v dubnu vyžádalo ztroskotání jihokorejského trajektu Sewol.

Odpoledne se Petrův nástupce v Modrém paláci, sídle jihokorejských prezidentů, setkal v soukromém rozhovoru s nynější hlavou státu a první ženou v tomto úřadě. Poté v reprezentačním sále oslovil zhruba dvě stě zástupců státních institucí a členů diplomatického sboru.

Ve svém prvním projevu v Jižní Koreji, jen krátce poté, co severokorejský režim vypustil do Japonského moře několik raket krátkého doletu, hovořil Svatý otec František o *„daru míru"* pro zemi, jejíž *„národní dědictví procházelo v průběhu let zkouškami násilí, pronásledování a války."* Papež ocenil jihokorejské snahy o smíření a stabilitu na poloostrově, které jsou podle něj jedinou bezpečnou cestou k dosažení trvalého míru. Současně uvedl, že konflikt není možné považovat za marginální: *„Korejské snahy o mír jsou věcí, na níž nám zvlášť záleží, neboť ovlivňuje stabilitu v celém regionu a na celém světě, který je již unavený válkami."*

Mír není možné dosáhnout demonstracemi síly či vzájemným obviňováním, řekl papež, podle kterého k souladu mezi národy může přispět každý člověk, především pak státníci skrze trpělivou diplomatickou práci: *„Jedná se o neustálou výzvu k boření zdí nedůvěry a nenávisti a o prosazování kultury smíření a solidarity."* Diplomacie se podle římského biskupa *„jako umění možného zakládá na pevném a neustálém přesvědčení, že míru může být dosaženo skrze pozorný a diskrétní dialog, spíše než skrze vzájemné obviňování, neužitečnou kritiku a demonstrace síly"*.

Ve své promluvě papež hledal hlubší kořeny dlouhodobého souladu mezi národy. Mír je podle papeže více než stav bez válek: *„Mír není pouze nepřítomnost války. Je dílem spravedlnosti. A spravedlnost jakožto ctnost apeluje na houževnatost a trpělivost; nežádá, abychom na minulé nespravedlnosti zapomněli, nýbrž je překonali skrze odpuštění, toleranci a spolupráci. Spravedlnost vyžaduje vůli rozlišovat a dosahovat vzájemně výhodné cíle a vytvářet tak základy pro vzájemný respekt, pochopení a smíření. Doufám, že se všichni budeme věnovat budování míru, modlitbě za mír a zesílíme naše snahy k jeho dosažení,"* uvedl papež František ke státníkům a armádním představitelům.

Setkání Svatého otce s korejskými biskupy

Po setkání s politickými představiteli se Petrův nástupce odebral do sídla Korejské biskupské konference. Ve zdejší kapli se setkal biskupy, kněžími a 14 dlouholetými korejskými misionáři z misijní společnosti *Maryknoll* (Misijní společnost USA). Papeže přivítal předseda Korejského episkopátu, Mons. Peter Kang U-il. Svatý otec ve své promluvě k jihokorejským biskupům zdůraznil, že mají být strážci „*paměti a naděje*". „*Jste potomci mučedníků a tradice, která začala a rozrostla se věrností, vytrvalostí a prací pokolení laiků.*"... „*Usilujte o naději nabízenou evangeliem milosti a Božího milosrdenství v Ježíši Kristu, naději, která inspirovala mučedníky.*"... *V této naději ať se prorocké svědectví korejské církve vyjadřuje nadále péčí o chudé a solidaritou vůči uprchlíkům a vyděděncům, čímž se vyznačovala prvotní křesťanská obec v Koreji.* Papež pak svou promluvu ukončil výzvou: „*Chci vás chci povzbudit ve vaší snaze o růst jednoty, svatosti a horlivosti věřících v Koreji. Paměť a naděje nás vedou do budoucnosti.*" Setkáním s biskupy skončil první den papežovy návštěvy.

O slavnosti Nanebevzetí Panny Marie

Na církevní slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna připadá v Jižní Koreji státní svátek osvobození a výročí konce druhé světové války, což zdejší křesťané nepokládají za náhodu. Petrův nástupce liturgii tohoto dne slavil dopoledne ve městě Tedžon, asi 150 kilometrů vzdáleném od jihokorejské metropole, kde nocoval. Organizátorům návštěvy připravil František menší překvapení, když se namísto připravené helikoptéry rozhodl cestovat vlakem. Šlo o běžnou linku vysokorychlostní železnice a papeži a jeho doprovodu byla vyhrazena dvě kupé. Bohoslužba se konala na sportovním stadionu, kde papeže očekávalo 50 tisíc lidí, kteří jej přivítali hromadným a ve zdejších končinách nečekaným voláním v italštině *Viva il Papa*. Bohoslužba byla slavena latinsky a korejsky a papež František ve své homilii mluvil o povolání křesťanů, které nám ukazuje Mariino nanebevzetí. „Jako naše Matka jsme povoláni k plné účasti na Pánově vítězství nad hříchem a smrtí a ke kralování v Jeho věčném království," řekl.

„*Od Marie - milostiplné - se učíme, že křesťanská svoboda je něco víc než prosté osvobození od hříchu. Je to svoboda, která otevírá nový duchovní způsob chápání pozemských skutečností, svoboda milovat Boha i bratry a sestry čistým srdcem a žít v radostném očekávání příchodu Kristova království.*"

V den, kdy uctíváme Marii, nebeskou Královnu, pokračoval papež, obracíme se k ní jako k Matce církve v Koreji:

„*Prosíme ji, aby nám pomohla zachovat věrnost královské svobodě, kterou jsme obdrželi v den křtu, vedla naše úsilí o přetvoření světa podle Božího plánu a dala místní církvi schopnost být kvasem v korejské společnosti. Kéž jsou křesťané tohoto národa velkodušnou silou duchovní obnovy v každém společenském prostředí. Ať potírají kouzlo materialismu, který dusí autentické duchovní a kulturní hodnoty, a ducha bezuzdného soupeření, které plodí egoismus a konflikty. Ať odmítají nelidské ekonomické modely, které vytvářejí nové formy chudoby a vytlačují pracující lidi na okraj společnosti, a odmítají rovněž kulturu smrti, která znehodnocuje obraz Boha, který je Bohem života, a znásilňuje důstojnost každého muže, ženy i dítěte.*"

František pak zdůraznil, že Korejci jsou jako dědici ušlechtilé tradice povoláni toto dědictví uplatnit a předat budoucím generacím, což s sebou nutně nese, aby se každý obrátil k Božímu Slovu a věnoval se intenzivně péči o chudé, potřebné a slabé, kteří jsou mezi námi.

Mše svatá o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie na stadionu v Soulu za účasti asi 50 tisíc věřících

„*V této slavnosti se spojujeme s celou církví rozptýlenou po světě a hledíme k Marii jako Matce naší naděje. Její chvalozpěv nám připomíná, že Bůh nikdy nezapomíná na přísliby svého milosrdenství (srov. Lk 1,54-55). Maria je milostiplná, protože „uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána" (Lk 1,45)." V ní se všechny božské přísliby prokázaly jako pravé. Korunována ve slávě, nám ukazuje, že naše naděje je reálná; a „v této naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši" (Žid 6,19), která proniká tam, kde je oslavený Kristus.*"

„Tato naděje nabízená evangeliem, pokračoval papež, je protijedem na ducha beznaděje, která, jak se zdá, rozrůstá se jako rakovina uprostřed společnosti, která je navenek bohatá, ale v nitru zakouší hořkost a prázdnotu. Kolik jen našich mladých muselo za tuto beznaděj platit! Kéž mladí lidé, kteří

jsou v těchto dnech kolem nás, naplněni radostí a důvěrou, nikdy nejsou okradeni o svou naději!

„Obraťme se k Marii, Matce Boží, a snažně prosme o milost být radostní ve svobodě Božích dětí, užívat tuto svobodu moudře ve službě bratřím a sestrám a žít a jednat tak, abychom svým jednáním byli znamením naděje, oné naděje, která dojde svého naplnění ve věčném království, kde kralovat znamená sloužit. Amen."

V závěru dopolední mše oslovil papeže biskup Tedžonu. Lazzar You Heung-sik, který v dojemné promluvě připomněl, jak se věřící jeho diecéze připravovali na papežovu návštěvu: *„Pomodlili jsme se 15 milionů růženců, sloužili 2 miliony mší a budeme nadále pokračovat v nepřetržité modlitbě za Vás."*

Papež František během následné poledni promluvy před modlitbou Anděl Páně svěřil Matce Boží oběti ztroskotání trajektu Sewol a jejich příbuzné: *„Pán ať přijme zesnulé do svého pokoje, potěší zarmoucené a nadále podporuje ty, kdo velkodušně přispěli na pomoc bratřím a sestrám. Tato tragická událost, která spojila Korejce v bolesti, ať upevní úsilí o spolupráci všech na obecném dobru."*

Na bohoslužbě byla přítomna skupina deseti lidí, kteří přežili zmíněnou katastrofu, a papež se s nimi osobně pozdravil. Byl mezi nimi také otec jedné z obětí, který se pěšky s křížem na ramenou vydal ze svého domova na 900 kilometrovou pouť do Tedžonu a obrátil se zde na papeže se žádostí o svátost křtu. Svatý otec se rozhodl, že jej pokřtí osobně v sobotu ráno na nunciatuře v Soulu.

Po bohoslužbě se ze stadionu papež spolu s Mons. Lazarem You odebral do místního semináře, kde poobědval s osmnácti chlapci a děvčaty, účastníky asijského dne mládeže. Přítomen byl také korejský jezuita P. John Chiny Che-chon, který dělal papeži v Koreji sekretáře a tlumočníka. Oběd trval asi hodinu a proběhl v radostné náladě a pohodě. Papež si od mladých účastníků nechal vyprávět o jejich domově a životě. Většina z nich jej zvala k návštěvě. Společně pak zazpívali hymnu svého mládežnického setkání a vyměnili si se Svatým otcem drobné dárky.

Po obědě se papež vydal vrtulníkem do 43 kilometrů vzdáleného Solmoe, které je rodištěm prvního korejského kněze a jednoho z mučedníků sv. Ondřeje Kima Tegona, který vydal nejvyšší svědectví víře roku 1846,kdy mu bylo pouhých 25 let. Ve zdejší farnosti, která je v diecézi Tedžon nejstarší, papež nejprve navštívil rodný dům sv. Ondřeje, který byl roku 1996 přebudován na kapli.

Svatý otec František při obědě se skupinou mladých lidí při obědě

Šest tisíc mladých lidí ze třiadvaceti asijských zemí očekávalo Svatého otce v obřím stanu na parkovišti před svatyní v Solmoe. Už šesté setkání mladých asijských katolíků má jistě komornější rozměry než obdobná mládežnická shromáždění v evropských nebo latinskoamerických zemích, avšak nadšením a zejména pozorností účastníků si s nimi v ničem nezadalo. Po úvodních zpěvech a uměleckém vystoupení pětice indonéských kultur promluvil organizátor letošního Asijského dne mládeže, biskup Lazarus You Heung-Sik. „Nespočívá snad pravá radost v přijetí přítele, který přichází zdaleka?", uvítal papeže citací z Konfucia a poté navázal na motto setkání, které upomíná na asijské mučedníky katolické víry: *„Ať se nad vámi rozzáří sláva mučedníků".*

Na promluvu biskupa navázaly otázky tří mladých účastníků z Kambodže, Hongkongu a Jižní Koreje. Papež František mladým lidem pozorně naslouchal a zapisoval si poznámky. Když na něj přišla řada, nejprve se zamyslel nad tématem Šestého asijského dne mládeže, ale v polovině odložil připravenou promluvu v angličtině, požádal o povolení a pokračoval spatra v italštině s následným tlumočením do korejštiny. Jeho první slova patřila mladé dívce Leap Lakaraksmey z Kambodže, která přemýšlela o povolání k zasvěcenému životu, avšak současně vnímala, že může pomoci lidem skrze svá studia, papež odpověděl: *„Když nás totiž Bůh volá, vždycky volá k tomu, abychom dělali dobro pro druhé: Jak v řeholním či zasvěceném životě, tak i jako laici, otec nebo matka rodiny. Cíl je ale stejný: Klanět se Bohu a pomáhat druhým. Co má dělat Leap a tolik z vás, kteří si kladou tutéž otázku? I já jsem si ji svého času kladl: Jako cestu mám zvolit? Ale ty si nemáš vybrat žádnou cestu! Musí ji zvolit Pán! Ježíš ji zvolil!"* Konflikt pomoc druhým a proti tomu Boží povolání je tedy podle papeže pouze zdánlivý. Dívce potom papež navrhl konkrétní cestu, jak své povolání poznat: *„Musíš naslouchat Pánu a ptát se ho: Pane, co mám dělat? To je modlitba, kterou se má k Bohu obracet mladý člověk: Pane, co ode mě chceš? A díky modlitbě a radě některých opravdových přátel – laiků, kněží, řeholnic, biskupů, papeže – najít cestu, kterou po mě chce Pán."* Následně František požádal překladatele, aby spolu s účastníky třikrát zopakoval větu: *„Pane, co ode mě chceš,"* a dodal: *„Jsem si jistý, že Pán tě vyslyší".*

Leap Lakaraksmey se na papeže obrátila také s prosbou, zda by mohl i v Kambodži blahořečit mučedníky, především pak ty, kteří byli zabiti za Pol Potova režimu. Římský biskup odpověděl: *„Slibuji ti, že se tím budu zabývat, až se vrátím domů. Promluvím s člověkem, který má tyto věci na starosti – je to výborný muž a jmenuje se Angelo – a poprosím ho, aby to prostudoval."* Zmínil tím kardinála Angela Amata, prefekta Kongregace pro svatořečení.

Marina Park Giseon z Koreje se ve svém krátkém projevu zeptala, jak je možné žít šťastný život uprostřed společnosti.

„Štěstí se nedá koupit," odpověděl papež, *„a když si nějaké štěstí koupíš, později si uvědomíš, že ti zmizí. Štěstí, které si koupíme, není trvalé. Pouze štěstí, které pochází z lásky, je trvalé. A cesta lásky je jednoduchá. Miluj Boha a miluj svého bližního, svého bratra, toho, kdo je blízko, kdo potřebuje lásku a tolik jiných věcí."* Lásku k Bohu pak podle papeže může člověk poznat podle toho, zda miluje druhého a nemá v srdci nenávist.

Marina Park Giseon dále zmínila rozdělení dvou Korejí a zeptala se papeže na jeho pohled na tamější situaci. Podle Františka neexistují dvě Koreje. Je jen jedna rozdělená Korea. *„Rodina je rozdělená. A je to bolest,"* uvedl papež. *„Nejdříve vám dám radu"*, pokračoval, *„modlit se. Modlit se za naše bratry a sestry ze Severu. 'Pane, jsme jedna rodina. Pomoz nám k jednotě. Ty to můžeš udělat, aby nebyli vítězi a poražení, pouze jedna rodina, bratři a sestry.'"* V tichosti se pak s mladými pomodlil za jednotu Korejí. Jednotu Koreje pak papež zdůraznil připomenutím stejného jazyka, kterým obě země mluví: *„Korea je jedna, je to jedna rodina. Vy mluvíte stejnou řečí, řečí jedné rodiny. Jste sourozenci, kteří mluví stejnou řečí. (...) Myslete na vaše bratry a sestry ze Severu: Oni mluví stejnou řečí. A když se v rodině mluví toutéž řečí, je zde také lidská naděje."*

V závěru své spontánní řeči papež zmínil muzikál o marnotratném synovi, který mladí lidé zahráli v první části setkání. V této souvislosti papež hovořil o odpuštění: *„Někdy děláme škaredé věci, velmi škaredé, ale prosím nezoufejte, vždy je zde Otec, který nás očekává! Vraťte se! Vraťte se! Vraťte se domů, protože tam mě očekává Otec. A pokud jsem velký hříšník, on uspořádá velkou oslavu. A vás, kněze, prosím: Obejměte hříšníky, buďte milosrdní."*

Po setkání s mladými Asijci se papež vydal z Tedžonu zpět do Soulu. Tady se v podvečerních hodinách cestou na apoštolskou nunciaturu ještě neplánovaně zastavil v sídle jezuitské univerzity Sogang. Zde se papež setkal s řeholní komunitou, která mu v radostném překvapení připravila bouřlivé přijetí. Přítomni však byli všichni jezuité pracující v Soulu, kteří se dostavili, jakmile papež 24 hodin předem oznámil komunitě svoji návštěvu. Osobně se pozdravil se všemi a pak pronesl improvizovanou promluvu, v níž rozjímal o jednom ze základních pojmů jezuitské spirituality, o duchovní útěše.

Blahořečení korejských mučedníků

V sobotu 16. srpna při mši svaté v Soulu blahořečil Svatý otec František Pavla Yun Ji-Čunga a 123 druhů, korejských mučedníků.

Před začátkem dopolední bohoslužby papež nejprve navštívil památník v Seo So-Mun vybudovaný v místech popraviště mučedníků, které kanonizoval Jan Pavel II. roku 1984. František sem přinesl kytici květů a setrval zde v tiché modlitbě. Dnešní beatifikace zahrnula celkem 124 mučedníků, mezi nimiž - na rozdíl od těch již kanonizovaných - byli mnozí, kteří patřili k první generaci korejských křesťanů z konce 18. století.

Mše svaté při beatifikaci 124 korejských mučedníků se zúčastnilo 800 tisíc věřících

Ve stejné době, kdy Evropu okouzlovalo osvícenství, které křesťanskou víru a církev obviňovalo z tmářství, začali se o ni v Koreji roku 1770 zajímat tamější intelektuálové. Prostřednictvím kulturních kontaktů s Čínou se seznámili s touto „nebeskou vědou", jak křesťanství nazývali, a začali ji šířit ve své vlasti. V roce 1783 odešel jeden z nich (Yi Seung-Houn) do Pekingu, aby tam přijal svátost křtu, kterou si pak ostatní vzájemně udělovali podle instrukcí, které přivezl. Tak se zrodila v Koreji první pětisetčlenná křesťanská obec tvořená lidmi z různých vrstev tehdejší společnosti. Jejich pronásledování se rozpoutalo nedlouho poté roku 1791, kdy jeden z nich, Pavel Yun Ji-Čung, jenž měl vazby k tehdejší vládnoucí vrstvě, byl obviněn, že porušil konfuciánský rituál, protože svojí zesnulé matce, která mezitím rovněž přijala křesťanství, uspořádal katolický pohřeb. Postupně pak byli „odhaleni" a popraveni další křesťané. V této skupině dnes beatifikovaných mučedníků je pouze jediný kněz. Otec Jakub Ju Mun-mo, čínské národnosti, byl prvním, kdo na pozvání těchto prvních křesťanů přišel do Koreje a slavil tam eucharistii.

Dějištěm beatifikace 16. srpna bylo historické centrum korejské metropole, totiž prostranství před branou Gwanghwamun, která spojuje i dělí královský palác od rozlehlého náměstí, k němuž vede od zmíněné svatyně mučedníků široká třída. Po ní přijel papež v otevřeném voze nadšeně pozdravován 800 tisíci účastníků beatifikační mše. Jedním z charakteristických rysů liturgických shromáždění papežské návštěvy v Koreji je čas pro ztišení před začátkem bohoslužby. Sborový jásot vystřídá několikaminutové ticho, jakmile papež vstoupí do sakristie, aby si oblékl liturgická roucha a připravil se ke mši. Tak tomu bylo i dnes. Bohoslužba se slavila v latině a korejštině. Papežovo italské kázání bylo po částech tlumočeno do korejštiny:

„Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy?" (Řím 8,35). Těmito slovy k nám sv. Pavel promlouvá o slávě naší víry v Ježíše: Kristus nejenom vstal z mrtvých a vstoupil na nebe, ale sjednotil nás se Sebou a dal nám účast na Svém věčném životě. Kristus vítězí a Jeho vítězství je naše! Dnes slavíme toto vítězství v Pavlovi Yun Ji-chung a v jeho 123

druzích. Žili a zemřeli pro Krista a nyní kralují spolu s Ním v radosti a slávě."

Tajemnou Boží prozřetelností, řekl dále papež, se křesťanská víra nedostala k břehům Koreje spolu s misionáři, nýbrž myslí a srdcem samotných Korejců. Byla podnícena intelektuální zvídavostí, hledáním náboženské pravdy.

„Zanedlouho potom, co první setba víry v této zemi vzklíčila, museli mučedníci a křesťanská obec volit, zda budou následovat Ježíše anebo tento svět. Slyšeli Pánovo varování, že je svět bude kvůli Němu nenávidět (srov. Jan *17,14). Věděli, že být učedníky něco stojí. Pro mnohé to znamenalo pronásledování a později útěk do hor, kde založili křesťanské vesnice. Byli ochotni k velkým obětem a nechali se připravit o vše, co by je mohlo vzdálit od Krista: majetek a pozemky, prestiž a čest. Věděli totiž, že jedině Kristus byl jejich pravý poklad.*"

„Dnes zakoušíme velmi často - pokračoval papež - že svět vystavuje naši víru zkoušce a mnoha způsoby po nás žádá, abychom přistoupili na kompromisy ohledně víry, zředili radikální požadavky evangelia a přizpůsobili se duchu doby. Mučedníci nás však volají, abychom Krista kladli nade všechno a všechno ostatní v tomto světě spatřovali ve vztahu k Němu a k Jeho věčnému království. Provokují nás k otázce, zda existuje něco, proč bychom byli ochotni zemřít."

„Příklad mučedníků nás dále učí, jak důležitá je v životě víry dobročinná láska. Ryzost jejich svědectví vydaného Kristu projevující se v přijetí rovné důstojnosti všech pokřtěných je vedla k takové formě bratrského života, která provokovala rigidní sociální struktury té doby. Odmítli rozdělovat dvojí přikázání lásky k Bohu a k bližnímu, což je přivedlo k obrovské starostlivosti o potřeby bratří. Jejich příklad má mnoho co říci nám, kteří žijeme ve společnosti, kde vedle nezměrného bohatství neslyšně roste ta nejbídnější chudoba a zřídka je vyslyšeno volání chudých a kde nás Kristus neustále volá, abychom Jej měli rádi a sloužili Mu podáním pomocné ruky svým bratřím a sestrám v nouzi."

„Budeme-li následovat příkladu mučedníků a věřit v Pánovo slovo - řekl dále František - porozumíme vznešené svobodě a radosti, s níž oni kráčeli vstříc smrti. Pak uvidíme, že dnešní slavnost zahrnuje bezpočet anonymních mučedníků v této zemi a ve zbytku světa, kteří zvláště v minulém století obětovali svůj život pro Krista a trpěli tvrdá pronásledování pro Jeho jméno."

„Kéž modlitby všech korejských mučedníků spolu s modlitbou Matky Boží, Matky církve, vymohou milost vytrvat ve víře a v každém dobrém skutku, ve svatosti, v čistotě srdce a dosvědčovat v apoštolské horlivosti Ježíše v tomto milovaném národě, v celé Asii a až na konec světa." Končil papež František svoji homilii při dnešní beatifikační liturgii v Soulu. V jejím závěru oslovil shromáždění místní arcibiskup, kardinál Ondřej Yeum Soo-jung. Vyjádřil přesvědčení, že beatifikace bude příležitostí k posílení jednoty a pokoje nejenom mezi korejskými katolíky, ale také korejského lidu a všech asijských národů.

Po obědě na soulské apoštolské nunciatuře papež František odletěl vrtulníkem do asi devadesát kilometrů vzdáleného

Papež František mezi zdravotně postiženými v "Domě naděje"

centra Katolické charismatické obnovy, nazvaného Khottongnae, doslova „Květinový vrch". Zakladatelem střediska, které každoročně přijímá tisíce lidí, je O. John Oh Woong Jin. Obdobné komunity vznikly v dalších osmi zemích. Součástí rozlehlého komplexu jsou kromě univerzity a nemocnice také domovy pro zdravotně postižené, chudé a nemocné lidi každého věku. Právě tato charitní díla mají pro asijskou mentalitu skutečně posvátnou povahu a každý návštěvník se z úcty k jejich obyvatelům u vchodu vyzouvá. Petrova nástupce uvítal zakladatel komunity a doprovodil jej do „Domu naděje" (*House of Hope*), který obývá 150 dospělých zdravotně postižených lidí. Bylo přítomno také padesát postižených dětí z jiného centra, jejich učitelé a zdravotnický personál. Setkání proběhlo v rodinném duchu bez oficiálních promluv.

Jiná z budov téže charismatické komunity hostila další bod programu - setkání s korejskými řeholními společenstvími. Cestou na místo konání se papež zastavil ke krátké modlitbě v „Zahradě nenarozených dětí", tedy hřbitovu pro potracené děti. Čekali tu na něj zástupci jihokorejských pro-life aktivistů a také bratr Lee Gu-won, bezruký a beznohý misionář.

V přednáškovém sále komunitního studijního centra pojmenovaného „Škola lásky" (*School of Love*), František oslovil pět tisíc žen a mužů, kteří následovali povolání k zasvěcenému životu.

Zástupcům laického apoštolátu pak bylo věnováno poslední papežovo dnešní vystoupení. Ústřední roli laiků při předávání víry na Korejském poloostrově zpečetilo ustavení Katolické rady laického apoštolátu na sklonku šedesátých let minulého století (1968). Rada má 27 center v šestnácti diecézích a jejím hlavním posláním je dialog s nevěřícími. Do kaple v Duchovním centru charismatické komunity se dostavilo 150 aktivních laiků. Papež ocenil jejich díla víry, dobročinné lásky a služby. Varoval je však před pouhým poskytováním hmotné pomoci. Ve druhé části své promluvy papež vyslovil svou podporu křesťanské rodině a ocenil přínos korejských žen „jakožto matek rodin, katechetek a učitelek nejrůznějších oborů". Vyzval rovněž k „co nejúplnější formaci věřících laiků stálou katechezí a duchovním vedením" a k jednotě s církevními pastýři.

Pokračování na str. 20

Ústředna Moravských Spolků v Chicagu
Vás srdečně zve na

JUBILEJNÍ 75. MORAVSKÝ DEN

Lanžhotčanka
dechová hudba z Lanžhota

Sobota 20. září 2014

Taneční zábava - 7:00 pm
Hraje kapela Lanžhotčanka a D. J.
Bohatá tombola
Dar $20 za osobu.

Neděle 21. září 2014

Mše svatá -10:00 am Program - 2:00 pm
Vystoupí taneční a pěvecké skupiny všech věkových skupin.
Baraz, domácí jídlo a pečivo, vína z Moravy
Hraje kapela Lanžhotčanka a D. J.
Dar $20 za osobu.

Lithuanian World Center

14911 127th Street, Lemont, IL. 60439

Pro více informací navštivte naši webovou stránku: **www.unitedmoraviansocieties.org**

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

http://www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 2.září 2014 uplynulo již deset let,
kdy nás opustil milovaný manžel,
otec a dědeček pan

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
Jeho popel je uložen na hřbitově
Královny Nebes v Hillside, IL

Mše svatá za něho bude obětována v sobotu 27.září 2014
v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.
Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou s námi.

S láskou věrně vzpomínají

Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
dcera Anežka s rodinou

Vděčná vzpomínka

30.září 2014 uplyne třináct let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vštípili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu
4.října 2014 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela,
tatínka a bratra spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
Mária Wachutová, sestra
Ladislav Maňkoš, bratr

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a
známým, že nás navždy opustil náš milovaný manžel,
tatínek, dědeček a pradědeček, pan

Vladimír „Jerry“ Jirák

Narodil se v 23.ledna 1925 v Praze.
Po komunistickém puči v roce 1948 emigroval do zahraničí.
Nejprve se dostal v roce 1950 do Austrálie a
odtud v roce 1958 přesídlil do Spojených států.
Zde se oženil a založil rodinu.
Pracoval jako manager v různých restauracích.
Po celý život měl velkou zálibu v hudbě a hrál na basu
v různých tanečních orchestrech a jazzových skupinách.
Široké krajanské veřejnosti byl však nejvíce znám
jako redaktor a hlasatel Českého rádia v Chicagu,
jehož vysílání řídil téměř čtvrt století.
Každou neděli dopoledne od 9 do 10 hodin jsme měli
příležitost slyšet jeho příjemný hlas, kterým oznamoval
různé zprávy, připomínal významná výročí a svátky,
zval na různé kulturní podniky všech krajanských organizací
a vhodně uváděl nekonečnou škálu nejrůznějších českých,
moravských a slovenských písniček a melodií,
které všichni rádi poslouchali.

Na věčnost odešel ve věku 89 let 13.srpna 2014
po těžké nemoci obklopen laskavou péčí svých nejbližších
a jako katolík také smířen s Bohem
a posílen svátostmi umírajících.
Rozloučili jsme se s ním 17.srpna 2014
v pohřebním ústavu Hitzeman v Brookfieldu, IL.
Jeho tělesné pozůstatky byly potom privátně uloženy
na hřbitově Oakland, Princeton, IL.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 12.října 2014 v 10.30 dopoledne.

Děkujeme všem, kde se s ním přišli
na poslední cestě rozloučit.
Děkujeme za četné vzpomínky a projevy soustrasti.
Prosíme, vzpomeňte si na něho ve svých modlitbách

Mary Lou E. Jirák, manželka
Barbara Ann Uckerman, dcera s manželem Danem
Gregory Paul Jirák, syn s manželkou Genia
sedm vnoučat
deset pravnoučat

Dopis na rozloučenou

Milý Monsignore Hladíku
Milí čtenáři Hlasů národa

Na sklonku života často vzpomínám na různé události z mého mládí i pozdějších let pestrého života. Občas se vidím v kraji pod Blaníkem, kde jsem prožil své mládí a léta dospívání, kde jsem chodil na měšťanku ve Vlašimi a později absolvoval studia u Petrínů v Českých Budějovicích. Tragická změna vlády v únoru 1948 mě donutila přeskočit hranice do exilu. Necelé tři roky jsem strávil v Itálii jako politický uprchlík a čekal na emigraci do USA.

Jeden farmář českého původu v Severní Dakotě mi umožnil v roce 1951 emigraci do Ameriky. Za to jsem mu byl povždy vděčný. Po krátké době na jeho farmě jsme přesídlili do slunné Kalifornie, kde jsem skoro 40 let pracoval jako technik v elektronickém průmyslu.

Po celou dobu pobytu v Americe jsem sledoval společenský a kulturní život, což mě nutilo obhajovat křesťanské zásady ve veřejném životě. S mou manželkou Frances jsme byli požehnáni třemi syny: Jerry, Steve a Tom. Ti mají nyní své vlastní rodiny.

Po celý život jsem si udržel svou katolickou víru, s pomocí Boží, jako aktivní člen Mariánské Legie a Rytířů Kolumbových. Vždy jsem důvěřoval v Boží milost a lásku. Pokládám za Boží dar být křesťanem.

Chci Vás ujistit, že jsem si vážil Vašeho přátelství prostřednictvím Hlasů národa, které mě posilovaly v katolické víře a pospolitosti s národem doma.

Když nyní čtete tento dopis, já už jsem odešel z tohoto "slzavého údolí" na věčnost - kde, jak doufám, se setkám se starými přáteli, kteří mě předešli do nebe, do věčné blaženosti v přítomnosti našeho Pána a Spasitele.

Prosím, pamatujte na mě v modlitbách a při mši svaté.

Petr Pohorský

Kéž Pán dá našemu bratru a věrnému křesťanovi

Petru Pohorskému

věčné odpočinutí
a kéž mu svítí věčné světlo v Božím království.

Pozůstalé rodině vyslovujeme upřímnou soustrast - kéž Vás Pán Bůh potěší ve Vašem zármutku.

Petra Pohorského znají i čtenáři Hlasů národa z mnohých příspěvků v našem časopise a především díky knížce "Blanický rytíř" o osudech jednoho z aktivistů "katolické akce" Jaroslava Kozla, umučeného v koncentračním táboře v Dachau. Knížka vyšla v redakci Hlasů národa v české i anglické verzi a pro zájemce je stále k dispozici.

Mši svatou za spásu duše Petra Pohorského budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 18.října 2014 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Mons. Dušan Hladík a redakce Hlasů národa

Srdečné blahopřání

Nech ruža lásky vykvitne
v Slovenskom ráji
a pieseň vďaky zanóti
za všetky Vaše obete,
které Božie požehnanie posvetí.

Naší milé sestře v Kristu

Marii Mankošové

k významnému životnímu jubileu, které oslaví letošního 27. září

přejeme
hojnost Božího požehnání,
stálé zdraví a všechno nejlepší.

Věrné katoličce, dlouholeté člence Misijní rady, obětavé pomocnici při pravidelném úklidu našeho kostela a nesčetných kulturních a společenských akcích misie, výborné cukrářce, která chutnými zákusky zásobuje náš stůl každou neděli i při všech zábavách upřímně děkujeme za všechnu nezištnou námahu a práci.

Kéž Vám dobrotivý Pán Bůh
všechno mnohonásobně odmění
a udělí Vám ještě mnohá léta
a mnoho radostí v kruhu své rodiny i ostatních přátel.

Ukládáme Vás do našich modliteb a vyprošujeme Vám i Vašim blízkým všechny potřebné milosti.

Mons. Dušan Hladík
Rada České misie v Chicagu
a ostatní přátelé z řad
Čechů, Moravanů a Slováků

Omlouváme se čtenářům Hlasů národa
ZA POZDNÍ VYDÁNÍ TOHOTO ČÍSLA

V důsledku bouře - blesk způsobil přepětí v síti - vyhořel v naší redakci počítač a dosud čekáme na náhradní součástky. Toto číslo jsme s vypětím sil udělali nakonec jiným způsobem. Děkujeme za pochopení.

Srdečně Vás zveme na

OCTOBER FEST

Na zahradě a v klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

V sobotu 11. října 2014

Od 2.00 odpoledne do 10.00 večer
a v klubu podle zájmu ještě déle

Od 2.00 odpoledne bude otevřen JARMARK
stánky s pečivem, bižuterií, suvenýry a řadou zajímavých věcí

Od 4.00 do 5.00 odpoledne bude
ZÁBAVNÝ PROGRAM PRO DĚTI

Od 5.30 hraje ŽIVÁ HUDBA

k poslechu i tanci zazní tradiční české i světové melodie

Čepuje se několik druhů sudového chlazeného piva.
K jídlu budou teplé uzeniny a tradiční pokrmy.
Domácí pečivo všeho druhu.

Vstup volný.

Pozvěte své přátele a známé.

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík:
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Dokončení ze str. 14

40 tisíc korejských katolíků slavilo neděli s papežem

Svůj nedělní program 17.srpna začal papež ráno v kapli na nunciatuře křestní bohoslužbou, během níž udělil svátost křtu otci jedné z obětí ztroskotání trajektu Sewol panu Lee Ho-jin, který jej v pátek v Tedžonu požádal o křest. Prostý obřad proběhl v korejštině a sloužil jej zvláštní papežův sekretář a tlumočník pro návštěvu v Koreji, P. John Chong Che-chon. Pouze samotný křest a pomazání křižmem uděloval papež. Pokřtěný dostal jméno František. Spolu s ním se křtu účastnili jeho syn, dcera a kněz, který jej připravoval ke křtu.

Petrův nástupce se potom ze Soulu vydal vrtulníkem do 102 km vzdáleného města Haemi v diecézi Tedžon k tzv. svatyni neznámého mučedníka. Tento kostel je zbudován na místě, kde bylo v polovině 19. století mučeno a popraveno 132 křesťanů, jejichž identita není známa. Tady se papež setkal se členy Federace asijských biskupských konferencí, aby se společně pomodlili dopolední modlitbu liturgie hodin, tedy breviář. Federace asijských episkopátů sdružuje 19 biskupských konferencí ze 27 zemí a 9 přidružených členů, tedy církví nemajících biskupské konference. Po modlitbě její předseda indický kardinál Oswald Gracias, arcibiskup Bombaje, ve své úvodní promluvě zmínil, že Asii obývá 60% světové populace, převážnou většinu tvoří mladí lidé a načrtnul pak celkovou situaci tohoto kontinentu: jeho přirozenou religiozitu, ale také sekularizaci, materialismus a individualismus pojící se s globalizací.

Papež František ve své obsáhlé promluvě vyšel z posynodální apoštolské exhortace Jana Pavla II. (*Ecclesia in Asia*, 29), která označuje dialog za podstatnou součást misijního poslání církve v Asii. „Východiskem a základem takového dialogu - řekl papež - musí být vědomí naší křesťanské identity, protože nelze začínat od nuly. A na druhé straně je zapotřebí empatie a přívětivosti vůči jednotlivcům i kulturám." Papež pak poukázal na tři překážky dialogu: relativismus, povrchnost a bezpečný úkryt za snadnými odpověďmi. Potom se papež pozastavil u druhého opěrného bodu dialogu, kterým je empatie a vyzval k tomu, *„abychom v druhých spatřovali bratry a sestry a naslouchali jejich slovům a skutkům i tomu, co je za nimi, a co chtějí sdělit svým srdcem."* Papež pak vybídl nejenom k politickému, ale i bratrskému dialogu ty země, které nemají plné vztahy se Svatým stolcem, protože by byl užitečný pro všechny. „Křesťané přece nepřicházejí jako dobyvatelé, nepřicházejí odejmout identitu, ale přinášejí tu svoji a chtějí společně s druhým jít." V samotném závěru pak řekl: *„Hledíme-li na obrovský asijský kontinent, na jeho rozlehlá území, starobylé kultury a tradice, uvědomujeme si, že v Božím plánu jsou vaše komunity vskutku malým stádcem, jemuž je však přesto svěřeno poslání nést světlo evangelia až na konec země. Je právě jako hořčičné zrnko. Všichni společně svěřme Matce Boží svoje církve, tento asijský kontinent, aby nás jako Matka naučila to, co umí učit maminka: kdo jsi, jak se jmenuješ a jak jít životem spolu s druhými. Prosme společně Matku Boží.*

Papež František přijíždí na závěrečnou bohoslužbu šestého asijského setkání mládeže.

V půl páté odpoledne papež slavil eucharistii na závěr asijského setkání mládeže. Bohoslužba se konala v areálu hradu Haemi z 15. století. 40 tisíc mladých účastníků ze 22 asijských zemí sborově recitovalo latinské odpovědi eucharistické liturgie. Svatý otec byl místními přijat s velkou radostí a nadšením. Svým bezprostředním vystupováním se mu podařilo v přítomných uvolnit pozitivní vlnu emocí, což není v této zemi s konfuciánskou tradicí úplně běžné. Papežovo anglické kázání bylo tlumočeno simultánně do jazyků všech účastnických zemí a přenášeno rozhlasem a mobilní technikou.

„Ať se nad vámi rozzáří sláva mučedníků! - Tato slova, která jsou součástí motta 6. Asijského dne mládeže, dávají útěchu nám všem a posilují nás. Asijská mládeži, jsi dědičkou obrovského svědectví, drahocenného vyznání víry v Krista. On je světlem světa, světlem našeho života!"

Korejští mučedníci a bezpočet dalších v celé Asii – pokračoval papež - odevzdali svá těla pronásledovatelům, nám však předali trvalé svědectví toho, že světlo Kristovy pravdy vyhání každou temnotu a Kristova láska slavně vítězí. V jistotě Jeho vítězství nad smrtí a svou účasti na tomto vítězství, můžeme čelit výzvě být Jeho učedníky ve svých životních situacích a ve své době.

„ Asijský kontinent, proniknutý bohatými filosofickými a náboženskými tradicemi, zůstává velkou frontou vašeho svědectví Kristu, jenž je „cesta, pravda a život" (Jan 14,6). Jako mladí, kteří nejenom žijete v Asii, ale jste z tohoto obrovského kontinentu, máte právo a úkol plně se podílet na životě svých společností. Nemějte strach nést moudrost víry do každé oblasti společenského života! Jako mladí Asijci vidíte a milujete zevnitř všechno, co je ve vašich kulturách a tradicích krásné, šlechetné a opravdové. Zároveň jako křesťané také víte, že evangelium má očistnou sílu pozvednout a zdokonalit tento odkaz. Díky Duchu svatému, kterého jste dostali ve křtu a jehož přítomnost byla zpečetěna biřmováním, můžete v jednotě se svými pastýři uplatňovat četné pozitivní aspekty různých asijských kultur. Jste rovněž schopni rozlišovat to, co je neslučitelné s vaším životem

milosti, která ve vás zakořenila křtem, i ty aspekty současné kultury, jež jsou hříšné, zkažené a smrtonosné."

„Jste plni optimismu, energie a dobré vůle, charakteristických pro toto období svého života, řekl dále papež mladým Asijcům: „*Dovolte Kristu, aby přetvořil váš přirozený optimismus na křesťanskou naději, vaši energii na mravní ctnosti, vaši dobrou vůli v ryzí lásku, která se umí obětovat! To je cesta, kterou jste povoláni se ubírat. To je cesta k přemožení všeho, co ohrožuje naději, ctnost a lásku ve vašem životě a ve vaší kultuře. Takto se vaše mládí stane darem pro Ježíše i svět.*"

A s odkazem na dnešní evangelium o kananejské ženě František pokračoval: „*Ve svém křesťanském životě budete stejně jako učedníci v dnešním evangeliu častokrát pokoušeni odhánět cizince, nuzného, chudého a zkroušeného. Tito lidé svým způsobem opakují zvolání ženy z evangelia: „Pane, pomoz mi!". Prosba kananejské ženy je zvoláním každého člověka, který hledá lásku, přijetí a přátelství s Kristem. Je to povzdech mnoha lidí v našich anonymních městech, prosba mnoha vašich současníků a modlitba všech mučedníků, kteří i dnes snášejí pronásledování a smrt v Ježíšově jménu: „Pane, pomoz mi!". Odpovězme na tuto invokaci ne jako ti, kdo odhánějí prosící lidi jako by služba potřebným znemožňovala přebývat v Pánově blízkosti. Nikoli! Musíme být jako Kristus, který odpovídá na každou prosbu o pomoc láskou, milosrdenstvím a soucitem.*"

Svoji homilii pak Svatý otec zakončil: „*Drahá asijská mládeži, přeji vám, abyste v jednotě s Kristem a církví, šli touto cestou, která vás jistě naplní radostí. A nyní, když se připravujeme k eucharistickému stolu, obraťme se k Marii, naší Matce, která přivedla na svět Ježíše. Ano, Matko naše Maria, přejeme si přijmout Ježíše, pomáhej nám svým mateřským cítěním přinášet Jej druhým, věrně Mu sloužit a ctít Jej v každé době a na každém místě v této zemi a v celé Asii. Amen.*"

Tentokrát to bylo poprvé, kdy byl papež přítomný na setkání mladých na asijském kontinentu. Následující sedmý den asijské mládeže se bude slavit v roce 2017 v Indonésii.

Papežovo setkání s jihokorejskými náboženskými představiteli

Františkova návštěva Koreje vyvrcholila bohoslužbou za smír

Poslední den papeže Františka na korejském poloostrově 18. srpna 2014 probíhal v duchu touhy po náboženském i politickém dialogu. Hned ráno se Svatý otec setkal s náboženskými představiteli církví a ostatních náboženství ve staré budově soulské kurie. Podle posledního sčítání (2007) se v Jižní Koreji 45% obyvatelstva nehlásí k žádnému náboženství. Křesťanů je necelých 30%, z toho zhruba jedna třetina (10,9%) katolíků. Buddhismus vyznává necelých 23% obyvatelstva. Z ostatních náboženství jmenujme konfucianismus, šamanismus a islám. Papež osobně pozdravil mimo jiné soulského anglikánského biskupa, předsedu svazu luterských církví a hlavu presbyteriánské církve. Pravoslavný korejský metropolita římskému biskupovi daroval byzantský kříž. Papeže tento dar velmi potěšil a slíbil, že kříž užije při závěrečném liturgickém požehnání, což také učinil. Krátkého setkání se zúčastnili také představitelé dalších křesťanských společenství a korejští buddhističtí vůdci.

Papežova návštěva na Korejském poloostrově vyvrcholila v soulské katedrále dopolední bohoslužbou za mír a smíření. Církev je v jižní Koreji významnou společenskou složkou usilující o národní smíření a překonání importovaného ideologického rozdělení.

V úvodu bohoslužby papež František pozdravil skupinu žen, které byly v době druhé světové války týrány japonskými vojáky.

Ve své homilii se římský biskup věnoval šedesát let dlouhému rozdělení a nepřátelství na korejském poloostrově, které od doby korejské války v padesátých letech minulého století vytváří nejednotu uvnitř korejského národa. Proto byli všichni přítomní křesťané povzbuzeni k tomu, aby se aktivně podíleli na vytváření vzájemné důvěry a humánní společnosti.

Papež doslova řekl: „*Naléhavé Boží pozvání ke konverzi však také vyzývá Kristovy stoupence v Koreji, aby zkoumali kvalitu svého přínosu k vytváření spravedlivé a lidské společnosti. Volá každého z vás k zamyšlení nad tím, nakolik jako jednotlivci i jako společenství dosvědčujete evangelní péči o sklíčené, marginalizované, nezaměstnané a vyloučené z prosperity mnohých. Volá vás jako křesťany a jako Korejce, abyste rozhodně odmítli mentalitu založenou na podezření, rozepři a soupeření a upřednostňovali raději kulturu utvářenou evangelním učením a těmi nejušlechtilejšími tradičními hodnotami korejského lidu.*"

Po zakončení bohoslužby se Svatý otec odebral na letiště k závěrečnému ceremoniálu a rozloučení s představiteli Korejské republiky a po té odletěl do Říma. Během zpátečního letu odpovídal na dotazy novinářů. Více než hodinová konverzace se dotkla patnácti okruhů, mezi nimiž převážila aktuální politická témata - situace v Iráku a na Blízkém východě.

Další apoštolská cesta papeže Františka se uskuteční v září; povede do Albánie.

Podle zpráv Rádia Vatikán
Podle zpráv České biskupské konference

Výroční piknik České misie v Chicagu

Náš výroční piknik 7. září 2014 začínáme jako každý rok mší svatou pod širým nebem, kde zpíváme známé české písně k Panně Marii a Pánu Ježíši.

Oblíbené trampské písně zpívá skupina "Borůvky", která po dlouhá léta neoddělitelně patří ke všem kulturním podnikům České misie.

Mše svaté se zúčastnilo asi 120 věřících a Mons. Hladík při ní v předvečer narození P. Marie připomněl sílu modlitby ve společenství s Matkou Boží.

V národních krojích na melodie českých polek zatančily dětské skupiny "Šohajka" a "Besídka" z Ústředny Moravských Spolků.

Piknik doprovází bohatý kulturní program - po celé odpoledne hraje k tanci a poslechu hudba Czech express pod vedením Joe Polacha ze St. Louis.

Byla připravena bohatá Tombola se stovkou hodnotných cen, v průměru každý pátý los vyhrával.

Hlavním lákadlem kuchyně byly tradiční bramboráky.

Po vynikajícím domácím pečivu od našich obětavých žen se jen "zaprášilo".

Též opékané myslivecké klobásy šly na dračku, snědlo se jich 120 liber.

Všichni si "dávali do nosu" - dobrého jídla a pití byla skutečně hojnost.

Slovenské ženy smažily populární langoše.

Pikniku se zúčastnilo na 600 lidí - přijeli hosté z blízka i z daleka.

Vychlazeného plzeňského piva se vytočilo 7 beček.

Ovšem nejen chlebem žije člověk, a tak byl na pikniku i stánek s knihami.

V Ježíšovi poznal Mesiáše

Oswald Rufeisen jako karmelitánský bratr Daniel Maria od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Neuvěřitelný příběh konverze polského Žida – P. Daniela Oswalda Rufeisena, bosého karmelitána, který žil v letech 1922–1998, svědčí o tom, že upřímné hledání pravdy vede vždy k osobnímu setkání s Ježíšem Kristem, který žije, učí, odpouští všechny hříchy a vede do nebe v katolické církvi.

Dětství a mládí

Oswald Rufeisen se narodil 29. ledna 1922 ve vesnici Zadziele v krakovském kraji. Jeho rodiče byli „pokrokoví židé", nenosili tradiční oblečení a doma mluvili polsky. Když bylo Oswaldovi 12 let, vstoupil do řad mládežnické sionistické organizace AKIBA, jejímž cílem byl návrat Židů do Palestiny a obnovení státu Izrael v hranicích dřívějšího Davidova království. Této organizaci chlapec vděčil za to, že získal dovednost v ovládání sebe samého, střízlivost v jídle a pití a nezájem o tanec, zábavy, okázalosti a další. Byla to dobrá škola charakteru. Po svém obrácení pak Oswald neměl problémy s přijetím pravdy, že v životě křesťana je nutná disciplína, dovednost zříci se sám sebe a askeze.

V květnu 1939 Oswald maturoval. Dne 1. září téhož roku hitlerovské Německo neočekávaně zaútočilo na Polsko – začala 2. světová válka. Už druhého dne Oswald s rodiči a bratrem Leonem utíkali před německými vojsky. V Krakově vsedli do vlaku jedoucího na východ, do Lvova. Němci bombardovali a ostřelovali houfy bezbranného utíkajícího obyvatelstva. Po sedmi dnech jízdy museli Rufeisenovi vlak opustit a dál jít pěšky. Za dva dny se Oswaldovi rodiče rozhodli vrátit se domů, zatímco Oswald s Leonem se ocitli v oblasti okupované sovětskými vojsky, kudy se chtěli přes Lvov dostat do Vilniusu s cílem emigrovat do Palestiny. Když spatřil krutosti války, porozuměl, k jakému bezpráví a bestialitě dochází tehdy, když demokraticky zvolené vlády odmítnou Boha a jeho zákon. Uvědomil si, že pouze společenství tvořené lidmi věřícími, obětavými, poctivými a spravedlivými, vedené lidmi na pravém místě, je zárukou míru; že to jsou podmínky nutné k tomu, aby se mohl spokojeně rozvíjet a vést šťastný život.

V dobách svého mládí Oswald skutečně věřil v existenci Boha, ale často míval pochybnosti. Usuzoval, že Bůh, který všechno stvořil, nepotřebuje naše modlitby a žádné náboženství a že je daleko od lidských záležitostí. Mladík pročetl hodně různých knížek nepřátelských vůči křesťanství, což způsobilo, že v jeho hlavě vznikl strašlivý zmatek. Nakonec došel k závěru, že všechna náboženství jsou falešná, a že proto stačí jen věřit v jednoho Boha. Nadále však horečnatě hledal odpověď na otázku o smyslu života.

Teprve po své konverzi pochopil, že ho do takového stavu duchovní rozpolcenosti a ztracenosti, jaký tehdy zažíval, přivedli zdemoralizovaní novináři a spisovatelé, jejichž ideje poznával z knížek a článků. Ovšem hlavní vinu připisoval Oswald sám sobě, protože Boží moudrost „nebude přebývat v těle podrobeném hříchu" (Mdr 1,4). Vylíčil to takto: „Skrze své závislosti jsem zhanobil svou duši, rozum i srdce do takové míry, že už asi nemohlo být hůř. Byly to tak veliké temnoty, že jsem měl nevědomky pochopení pro smýšlení i názory nevěřících, ale k tomu, co se týká Boha a co je s Ním spojeno, antipatii. (...) Snažil jsem se ale přes to všechno postupovat tak, jak mi napovídalo svědomí, nebo alespoň tam, kde jsem měl dost síly, abych satanské útoky překonal. Ale jak často jsem jim podléhal! Kdybych nebyl vychován v organizaci, která mi vštípila odpor vůči zábavám a užívání si světa, byl bych naprosto upadl a v jednání bych šel důsledně za vlastními názory." (Autobiografie, Krakov 2001, s. 66–67)

Ve svých vzpomínkách Oswald vypovídá, že se v mládí dostal do strašných závislostí, v nichž se čím dál víc přibližoval zvířeti. Píše: „Stále více mi zamotávaly srdce i myšlení, kalily smysly; osvobodil jsem se od nich teprve po křtu svatém. (...) Náruživosti člověka strašně zubožují, četl jsem o tom v katechismu a uvědomil jsem si, že to se mnou právě tak bylo. (...) Mám v největší ošklivosti všechny ty špinavé činy a myšlenky, jimž jsem podléhal. (...) Za to, že jsem se jich nyní zbavil, vděčím jedině a výlučně nejsvětější a nejčistší Panně Marii (...), a pokud přicházejí, stačí jediné povzdechnutí k Nejsvětější Panně a mizí to do nenávratna." (Tamtéž, s. 65)

Pobyt ve Vilniusu

V únoru 1941 ve Vilniusu získal Oswaldův bratr Leon tranzitní vízum na výjezd do Palestiny. Oswaldovi už se to nepodařilo: 22. června 1941 vypověděli Němci válku Sovětskému svazu. Začalo tragické bombardování Vilniusu, během něhož Oswald s nasazením vlastního života vytahoval lidi z rozvalin a hořících domů. Poté, co německá vojska obsadila Vilnius, začalo masivní vyvražďování místních Židů a polské inteligence. Systematicky je chytali a střídali v okolních lesích. Oswald byl zatčen při cestě do práce počátkem října 1941. Připojili ho ke skupině několika stovek Židů shromážděných na dvoře starého domu. Měli být odvezeni za město a zastřeleni...

Oswald hledal nějakou možnost, jak utéct. Nepozorovaně vstoupil do domu; podařilo se mu odsunout desku a vsoukat se do jedné z malých místností. Desku zase vrátil na místo a schoval se za hromadou starého haraburdí. Vědom si své beznadějné situace, začal z celého srdce prosit Boha o pomoc. Slyšel křik strážných, střelbu, nářek mlácených a raněných lidí... Po jisté době byli všichni naloženi na nákladní auta a odvezeni. Zavládlo mrtvé ticho... Oswald si s úlevou oddechl – ni-

kdo si ho nevšiml. Vnímal to jako zřetelné znamení toho, že o něj pečuje Bůh. Z celého srdce za to Bohu poděkoval. Strhl si z rukávu žlutou pásku s Davidovou hvězdou a vyšel ven. Dostal se do svého bytu, vzal si nejnutnější věci a 1. listopadu 1941 se v selském oblečení vydal na cestu do Turce v Bělorusku. Tam našel práci ve škole jako hlídač. Velitel německé policie v okresním městě Mir se dozvěděl, že Oswald hovoří plynule německy, nabídl mu proto u sebe práci.

Zaměstnání v Miru

Dne 27. listopadu 1941 Oswald dostal uniformu německé policie a byl ubytován v domě velitele četnictva Reinholda Heina jakožto jeho osobní tlumočník a tajemník. Všichni byli přesvědčeni, že nový překladatel je Polák a katolík. Oswald si rychle získal šéfovu důvěru, ten ho bral téměř jako vlastního syna. Nebylo tedy nic divného na tom, že mu sděloval i nejtajnější informace. Jakožto tlumočník byl Oswald přítomen při výslechu uvězněných; musel veliteli rovněž asistovat při popravách Židů, Poláků, Bělorusů a válečných zajatců. Pokud jen to bylo možné, překládal výpovědi vyslýchaných tak, aby nebyli odsouzeni na smrt, ale pouze na nucené práce v Německu. Oswald navázal kontakt s partyzány a informoval je o udavačích, varoval je rovněž před chystanými vojenskými akcemi. Zachránil také před smrtí několik stovek ruských zajatců. Podařilo se mu vést výslech tak skvěle, že Heina přesvědčil, aby upustil od úmyslu zlikvidovat vesnici Simakovo u Chorodzieje.

Když se od velitele dozvěděl, že na 13.srpna 1942 je naplánovaná likvidace ghetta v Miru, okamžitě tu zprávu předal židovským předákům. Byla to velmi důvěrná informace, ani četníci o ní nevěděli. Oswald se podílel na přípravě útěku Židů z ghetta. Sehnal jim deset pušek s municí, dva granáty a pět revolverů. Několik dní před termínem, kdy mělo být ghetto zlikvidováno, uteklo do lesa asi 300 lidí. Přibližně stejný počet se k útěku neodhodlal.

Překvapení Němci obstoupili ghetto policejním kordonem, aby nikdo nemohl utéct. Bohužel, jeden z mladých Židů z ghetta se dostal k veliteli Heinovi a v důvěrné rozmluvě mu sdělil, že právě Oswald je informoval o plánované likvidaci ghetta a obstaral jim zbraně. Doufal, že když zradí Oswalda, zachrání sám sebe i další Židy, kteří v ghettě zůstali. Starý policista udavačovi neuvěřil. Pozval si Oswalda a v rozhovoru mu položil otázku: „Ten Žid (uvedl jeho jméno) tvrdil, žes Židům prozradil termín likvidace ghetta. Je to pravda?“ Oswald sklonil hlavu a odpověděl: „Ano, je to pravda...“ Hein dál pokračoval smutným hlasem: „Tak přece... A já jsem si myslel, že on lhal. Proč jsi mi to udělal? Vždyť jsem tě měl jako vlastního syna a tak jsem ti věřil...“ Velitel se dále ptal: „Proč ses přiznal? Copak si myslíš, že bych uvěřil víc Židovi než tobě? Kdyby to byl někdo jiný, rozstřílel bych ho napadrť, ale tebe? Vždyť jsem tě měl rád, důvěřoval jsem ti a nic jsem před tebou netajil. Proč jsi mi to udělal?“ Oswald odpověděl: „Ze soucitu s nimi...“ – „Říkáš, že je ti jich líto... Mně také,“ přiznal se velitel. „Ale proč jsi jim sehnal zbraně?“ – „Odpovím jenom za podmínky, že dostanu pistoli, abych mohl se sebou skoncovat,“ promluvil Oswald. „Souhlasím,“ potvrdil Hein, „tak mluv.“ „Udělal jsem to proto, že nejsem Polák – jsem Žid,“ pověděl Oswald. „Skutečně jsi Žid?“ ptal se Hein oněmělý úžasem. Poté mu Oswald vyprávěl svůj životní příběh. Když skončil, vztáhl ruku pro pistoli. Hein vstal, přišel k němu a povídal: „Jsi velmi mladý. Už se ti dvakrát podařilo... Třeba se ti podaří i potřetí...“ Heinovi rozrušením zrudly oči a zalily se slzami. Přikázal Oswaldovi, aby napsal doznání, že je Žid. Oswaldovo prohlášení bylo jednoznačné – odsuzovalo ho k trestu smrti...

Po společném obědě velitel dovedl mládence do ložnice, kde byl pod dozorem četnictva. Jakmile se Oswald ocitl v místnosti sám, rozhodl se pro útěk. Nepozorovaně vyšel z domu a jen co se dostal za bránu, běžel, co sil měl v nohou. Po několika stovkách metrů uslyšel výkřiky strážného, který ho měl hlídat. Ke stíhání se přidali i další. Vyčerpán až na hranici možností utíkal vpřed, za sebou slyšel střelbu, svistot kulek. Při každém výdechu opakoval vroucí prosbu: „Ó Bože! Zachraň mě!“ Nakonec se dostal k místu, kde stály snopy obilí poskládané do panáků, a do jednoho z nich se schoval. Jeho pronásledovatelé běželi dál. Když snopy popadaly, Oswald se vplížil do ještě neposečeného lánu obilí a modlil se celým srdcem: „Bože, jestli mě teď zachráníš, budu vědět, že jsi. Budu Tě do konce života chválit a všem vyprávět o tom, cos pro mě udělal!“ Stále slyšel pokřik četníků, kteří ho hledali. Jeden dokonce prošel kolem něj, ale nevšiml si ho. Začalo se stmívat. Nakonec Oswald uslyšel, jak jeden ze strážníků řekl veliteli: „Vidíš, a přece utekl!“

Když přišla noc, Oswald se potloukal a nevěděl, kam se podít. Nakonec usnul v lese zcela vyčerpán. Zdálo se mu, že přišel do kláštera sester od Zmrtvýchvstání v Miru a že tam nalezl útulek. Vzbudil se s novou nadějí a chutí dál žít. Vstal a skutečně šel do kláštera sester v Miru. Byla to sobota, slavnost Nanebevzetí Panny Marie, 15. srpen 1942.

Ve své Autobiografii tak Oswald napsal: „Což Bůh vyslyší modlitbu hříšníka zbaveného milosti? ... Vyslyší! Protože i mě vyslyšel, když jsem k Němu volal jenom: »Bože, zachraň mě!« A třeba vyslyšel i ty mé modlitby, které jsem zpěvem vysílal s prosbou o seslání Mesiáše. Dal mi poznat Toho, po němž jsem podvědomě toužil.“ (Tamtéž, s. 45)

Úkryt v klášteře

Byla noc, takže Oswald prošel městem nikým nespatřen. Dostal se do klášterní zahrady, která se nacházela vedle stanoviště německého četnictva. Neměl odvahu zaťukat na dveře kláštera, počkal tedy do rána. Vstoupil do prostoru, který propojoval obytný dům se stodolou. Časně zrána přišla jedna sestra podojit krávy. Když zaslechla Oswaldův pozdrav, polekaně vykřikla: „Ježíši, Maria!“ Prochladlého a hladového zavedla do pokoje, kde mu sestry daly pořádnou snídani. Když Oswald pracoval na policejním velitelství, byl v kontaktu s matkou představenou, Eusebií Bartkowiakovou, a tajně jí dodával osobní doklady pro skrývající se Židy. Nyní ji poprosil, aby se sám mohl na pár dní ukrýt v klášteře.

Odpověď dostal až po návratu sester z nedělní mše svaté, z kostela 16 kilometrů vzdáleného. Během eucharistie se sestry horoucně modlily o rozpoznání Boží vůle. Tuto neděli se četlo evangelium o milosrdném Samaritánovi, který se jako jediný slitoval a přišel s konkrétní pomocí člověku těžce zraněnému a okradenému lupiči. Ježíšova slova „Jdi a jednej také tak!“ (Lk 10,37) brala sestra Eusebie jako vybídnutí, které Ježíš určil právě jí. Po návratu Oswaldovi oznámila, že ho sestry budou ukrývat tak dlouho, jak to bude nutné.

Obrácení a křest

Oswald musel většinu času trávit ve stodole. Přečetl tam hodně knížek, které mu sestry nosily. Nejvíce na něj tehdy zapůsobila knížka s názvem Zázraky v Lurdech. Oswald uvěřil, že zázračná uzdravení, která v ní byla popsána, jsou Božím dílem. Po dvaceti dnech strávených v úkrytu poprosil, aby mu sestry přinesly Písmo svaté. Začal četbou evangelia svatého Matouše. Takto vzpomíná Oswald na ten přelomový čas ve svém životě: „A začal se boj. Četl jsem pomalu, vnímavě, některá místa jsem opakoval, celé tři dny jsem procházel evangelium podle svatého Matouše, začítal jsem se stále hlouběji, prožíval jsem to stále živěji. Boží slova vstupovala do mého smýšlení. Uvědomoval jsem si, že jsou také přímo jasně zaměřená na současné Židy. Nepřekvapila mě docela ostrá slova směřující k farizeům. (...) Uvěřil jsem, že evangelium je autentické. Vždyť ho psal v hebrejštině Žid pro Židy... (...) Copak mohu popírat Ježíše? (...) Copak mohu popírat zázraky a jejich pravdivost? (...) Ti, kteří uvěřili v Ježíše Krista, jsou také dnes svědky zázraků, zatímco v židovském náboženství se od časů Pána Ježíše zázraky nekonaly...“

Oswald se octl před nejdůležitějším rozhodnutím svého života. Když četl evangelium a rozvažoval o něm, přesvědčil se, že se všechna proroctví Starého zákona, která hovořila o příchodu Mesiáše, vyplnila v narození Ježíše Krista, skutečného Boha, který se stal skutečným člověkem a vzal na sebe hříchy a utrpení každého člověka, který skutečně zemřel a vstal z mrtvých, přemohl smrt a všem lidem odpustil hříchy.

„Kál jsem se,“ psal Oswald, „s těmi, kdo se vraceli z Kalvárie, a spolu se setníkem jsem vyznal: »On byl opravdu Boží Syn.« (Mt 27,54) A to bylo všechno. Víc už nebylo zapotřebí, jenom uznat Ježíše Krista a uvěřit v něj. Vlastně už tehdy jsem se v srdci stal křesťanem, jako ten dvořan Kandaky – etiopské královny, který podle slov jáhna Filipa uvěřil, že Ježíš je předpověděný Mesiáš (srov. Sk 8,26–39). Ale já jsem ještě nechtěl přijmout křest. Chtěl jsem v Ježíše věřit bez křtu. Vysvětlili mi, že bez křtu nemůžeme obdržet milosti, což jsem si nedokázal srovnat v hlavě. A co to je milost? K čemu potřebuju milost, když věřím v Ježíše Krista? Byl jsem umíněný jako Petr při Poslední večeři, domníval jsem se, že síly mého rozumu k víře postačují, poněvadž v každé chvíli, kdy bych pochyboval, si mohu dokázat, že Kristem je Ježíš, protože to vyplývá z Písma svatého. Nevěděl jsem, že mi to »jasně vyplývá« díky Boží milosti, že bez ní bych rovněž neuvěřil, jako neuvěřili moji otcové a nevěří doposavad, ačkoliv mezi nimi nebyly takové »moudré hlavy« jako moje, ale s rozumem jak se patří. Ale Bůh ve svých nezměnitelných, odvěkých a vždy spravedlivých rozhodnutích ustanovil, aby mi spadly šupiny z očí a ze srdce spadla rouška, abych poznal, přijal a zamiloval se.“ (Tamtéž, s. 123–124)

V srpnu roku 1942 se Oswald zeptal sestry Eusebie, je-li v Písmu svatém napsáno, že křest je nutný ke spáse. Sestra mu ukázala slova Pána Ježíše: „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.“ (Mk 16,16) Ta jedna věta ho naprosto přesvědčila. Za tři dny se obrátil s vroucí prosbou na sestru Eusebii: „Velice toužím po křtu; prosím o křest. Prosím, neodmítejte mi tu milost, moc prosím! Od rána jsem na vás čekal, sestro představená, abych vás mohl o tu obrovskou milost poprosit.“ Sestra s radostí odpověděla: „Když jsem se modlila v kapli, něco mi v podvědomí zašeptalo, že se mám za tebe hodně modlit, protože se staneš knězem. Násilím jsem tu myšlenku odehnala, myslela jsem si: »Co? On? Žid?« Ale myšlenka se stále vtíravě vracela. Ještě jsem se nevzpamatovala z toho dojmu, a ty přijdeš, že chceš být pokřtěn. Vidím v tom ruku Boží.“ Oswald chtěl jenom křest, chtěl žít v čistotě a Židům hlásat pravdu o Kristu, ale o tom, že by se stal knězem, nikdy neuvažoval...

Nejbližší kněz bydlel ve vzdálenosti 16 kilometrů od Miru a Oswald byl v nebezpečí smrti. Vzhledem k tomu sestra Eusebie rozhodla, že ho pokřtí bez kněze. Oswald přijal svátost křtu ve výroční den narození svého otce, 25. srpna 1942. Skrze toto svátostné obmytí „se znovu zrodil k novému životu skrze Ducha Svatého“ (srov. Tit 3,5), stal se novým stvořením osvobozeným ze zajetí satana, hříchu a smrti. Stal se údem mystického Těla Kristova, součástí společenství katolické církve. Po přijetí svatého křtu byl Oswald naplněn obrovskou radostí a vděčností za nesmírnost Božího milosrdenství; za to, že si ho Bůh tak zamiloval i přes jeho velikou ubohost a hříšnost. Sestra Eusebie byla jeho kmotrou a darovala svému duchovnímu synu Písmo svaté a růženec.

Po přijetí svátosti křtu Oswald napsal: „Ó můj Bože! Nejpřednější a největší Pravdo! To já, Oswald Josef Rufeisen, věřím srdcem, vyznávám ústy a potvrzuji skutky, že věřím a až do konce chci věřit ve veškeré všeobecné i jednotlivé články víry, jak nám je svatá římskokatolická církev podává. I když to nemohu pochopit (a kdo pochopí, co svatá víra podává), přece jen odevzdávám svůj rozum do služby Kristu, ctím s největší ponížeností všechna nejsvětější tajemství a pokorně prosím, aby mě vedla ke spáse.“ (Tamtéž, s. 127)

Na otázku sestry Eusebie, co ho nejvíc přesvědčilo, aby přijal katolickou víru, Oswald odpověděl: „Láska bližního. Viděl jsem, jak se sestry pro mě obětují, riskují své životy a nedávají mi pociťovat, že jsem Žid. A to mě přivedlo k úvaze, že tu musí být něco většího, jakási Pravda, která dává tu sílu.“ (Tamtéž, s. 127) Po přijetí svátosti křtu se Oswald rozhodl z lásky ke Kristu být zdrženlivý a chudý, neúčastnit se společenských zábav a tanců, protože ty jsou příležitostí k mnoha hříchům vlastním i cizím.

Uzavřené rekolekce

Oswald označil svoje patnáctiměsíční skrývání u sester jako „uzavřené rekolekce“. Byla to, jak se sám vyjádřil, jedna z největších milostí, které obdržel od Boha. Skrývaje se v horní části stodoly, dělil každý den svůj čas na modlitbu, četbu a práci. Světlo pronikající škvírami mezi deskami stačilo k tomu, že mohl číst a pozorovat dvůr před budovou četnictva. Během těch patnácti měsíců Oswald přečetl Písmo svaté šestkrát. V této četbě našel nejvíc duchovního pokrmu. Četl také životopisy svatých a konvertitů. Příběh obrácení známého židovského pianisty Hermana Cohena, Lisztova přítele, z ateismu, jakož i Dějiny duše svaté Terezie od Dítěte Ježíše ve značné míře přispěly k tomu, že Oswald pocítil povolání ke kněžskému stavu v karmelitánském řádu. Porozuměl, že víra se vyjadřuje i prohlubuje ve vytrvalé každodenní modlitbě, která je výsadou i darem. Při zanedbávání modlitby se narušuje osobní vztah s Bohem a ztrácí se poklad víry. Miloval Nejsvětější Matku tak, že se každého dne zcela odevzdával do její mateřské péče, aby ho vedla cestami víry k Ježíši. Každodenně se modlil růženec a tiše zpíval Hodinky o Nejsvětější Matce. Modlil se rovněž korunku k Bo-

žimu milosrdenství a k Ranám Pána Ježíše. Když četl misál, denně se duchovně spojoval se mší svatou slouženou v kostelích a duchovně přijímal Ježíše v Eucharistii. Praktikoval umrtvování a posty. S velkou horlivostí plnil své denní povinnosti – dosáhl značné zručnosti v pletení svetrů, štípal sestrám dříví.

Sestry ho přijímaly jako osobu jim velice blízkou, jako bratra. Takto psal ve své Autobiografii: „Vnímal jsem, že jsem s nimi jedno v Kristu Ježíši. Tam se zrodil můj sensus Ecclesiae – nadpřirozený smysl společného života v církvi. Církev se stala mým domem, celý svět – vlastí, protože všude mám bratry v Ježíši. (...) Ó požehnaná Církvi, Matko všech lidí, jak ses mi právě tím stala blízkou! (...) Už zde na zemi, ty jedna a jediná, vytvářiš podmínky pokojného a bratrského soužití lidí." (s. 144)

Němci sestry přinutili odstěhovat se do jiného domu. Aby utajil svou přítomnost, musel se Oswald často převlékat do oblečení řádové sestry. Když do kláštera přišli četníci nebo jiní nezvaní hosté, musel se mnohokrát skrývat ve skříni. Skutečnost, že nikdo neodhalil jeho přítomnost, Oswald připisuje speciální ochraně svatého Josefa. Situace se však stávala stále více nebezpečnou, a proto 2. prosince 1943 Oswald opustil dům, kde sestry bydlely. Začal svoje další toulání, a nebylo to jednoduché, neboť té zimy byl třeskutý mráz a napadlo hodně sněhu. Po mnoha peripetiích, které pro něj mohly skončit zastřelením, se mu nakonec podařilo připojit se k partyzánskému oddílu, ve kterém bojovalo mnoho Židů z Miru. Hodně z nich mu vděčilo za záchranu života. Díky jejich svědectví nebyl zastřelen a mohl zůstat v oddílu až do července roku 1944. Během svého působení mezi partyzány se Oswald hodně modlil, a jak to jen bylo možné, evangelizoval příkladem vlastního života nebo slovem. Vzpomínal: „Kdykoliv jsem projížděl krajinou, v níž bylo třeba jen zdaleka vidět kostel, kde byl On uchováván v Nejsvětější svátosti, snažil jsem se Ho alespoň z dálky adorovat a toužebně vyzývat, aby přišel. Myslím, že přicházel zcela jistě." (Autobiografie, Krakov 2001, s. 182)

Karmelitánem

Po osvobození směřovaly Oswaldovy první kroky k sestrám od Zmrtvýchvstání do Miru. Podělil se s nimi o radostnou zvěst, že se rozhodl vstoupit ke karmelitánům, aby jako řeholník a kněz mohl naplňovat Kristovo dílo spásy.

Když ještě čekal na přijetí do řádu, pracoval na faře v Nové Wilejce. Potkal tam dvojčata Židovky, které konvertovaly po přečtení Pascalových Myšlenek. Stal se kmotrem jedné z nich.

Dne 29. března 1945 se mu podařilo připojit se k transportu repatriantů a dostat se do Krakova. Cestou se zastavil v Čenstochové. Poprvé v životě se modlil v kapli zázračného obrazu Matky Boží na Jasné hoře. Tak vzpomínal na tuto chvíli: „Dlouho jsem tam byl – od sedmé ráno až do zahalení obrazu, a prolil jsem mnoho slz. (...) Celou dobu jsem strávil vroucí modlitbou – z radosti a vděčnosti za to, čím jsem, v důvěře v Pannu Marii, že mě provází tam, kam já toužím, a z horoucí touhy dovést k ní rozehnané ovečky z domu Izraele, z jejího domu. Svěřoval jsem jí i ten národ, mezi nímž mi bylo dáno žít a který do jejích rukou Královny odevzdal svoje osudy." (Tamtéž, s. 209) Z Čenstochové jel do kláštera karmelitánů v Černé blízko Krakova. Přijali ho do noviciátu a dostal řádové jméno Daniel. Poté, co ukončil studium teologie a složil věčné sliby, byl 29. června 1952 vysvěcen na kněze v kostele Kněží misionářů na Stradomi v Krakově. Sestry od Zmrtvýchvstání mu zastoupily nepřítomnou rodinu. To ony mu zorganizovaly primici ve Stryszawě 5. července 1952. Primiční mši svatou sloužil P. Daniel za své rodiče a příbuzné, kteří byli za války zavražděni. Po vysvěcení vykonával s velkou horlivostí kněžskou službu ve Wadowicích, Szopienicích a později ve skupině misionářů. Proslul jako vynikající kazatel a exercitátor. Stále však toužil odjet do Svaté země, aby tam svým rodákům hlásal pravdu o Kristu. Po překonání mnoha překážek, které před něj stavěla komunistická vláda, se P. Danielovi podařilo získat povolení k odjezdu a 9. června 1959 se dostal do Haify, kde bydlel v klášteře Stella Maris na hoře Karmel. Začal tam apoštolskou činnost mezi katolíky židovského původu.

Stát Izrael mu ale odmítl přiznat izraelské občanství, což zdůvodňovali tím, že Žid, který se stal křesťanem, není považovaný za Žida. P. Daniel předal toto rozhodnutí soudu. Proces měl značný ohlas po celém světě.

V roce 1965 P. Daniel v Haifě založil křesťanskou obec, která při liturgii používala hebrejský jazyk. Toužil vytvořit společenství věřících podle vzoru první obce jeruzalémské církve svatého apoštola Jakuba. P. Daniel byl přesvědčen, že odmítnutí Ježíše Krista jako předpověděného Mesiáše je hlavní příčinou všeho neštěstí – nejenom národa izraelského, ale také jiných národů. Měl blízký kontakt s papežem Janem Pavlem II. i s kardinálem Josephem Ratzingerem. Zvali ho na přednášky na různé školy v Americe i v Evropě, ale byl především horlivým pastýřem duší, plným Božího Ducha, až do své smrti 30. července 1998.

Ve své Autobiografii psal: „Jak jsem Bohu vděčný, že mi uložil žít právě v této době, procházet tímto osudem, tímto váháním, až mě dovedl k poznání Pravdy." (s. 36) „Ó Bože můj, díky Ti, žes mě naštěpoval do sebe, Ty, který jsi skutečný vinný kmen." (s. 44) „Cožpak v dnešních časech vzrůstajícího zla a vlády satana, v těch bezbožných časech, v nichž je Kristus Pán stále více křižován, bičován a křivě obviňován než kdykoliv předtím, cožpak v takových časech, ptám se – není povinností každého křesťana modlit se za obrácení a návrat Židů k Bohu? To je můj současný sionismus! Ó díky Ti, Bože z hory Sionu, pokorné díky ode mne, nejubožejšího hříšníka, nejšťastnějšího člověka, kterého jsi vytrhl z nejnižšího pekla, žes mě učil, žes mě vnitřně proměnil v katolického sionistu (!), žes nedopustil, abych v tom židovském sionismu viděl cíl života, cenu oběti, potu a krve. Děkuji nastokrát, žes mě vytáhl z beznadějné pasti, děkuji ti tisíckrát za to, žes mi sionismus uzavřel v rámci své svaté církve, v níž je místo pro všechny." (s. 42)

Upřímné a vytrvalé hledání pravdy přivedlo Oswalda Rufeisena k odhalení radostné pravdy, že Ježíš Kristus je Mesiášem předpověděným ve Starém zákoně a Židy očekávaným. Uvěřil, že Ježíš je skutečný Bůh, který se stal skutečným člověkem, aby nás vykoupil. Uvěřil, že Ježíš opravdu vstal z mrtvých a vytvořil společenství katolické církve. Pouze ve společenství té církve můžeme plně poznat pravdu o Kristu, navázat s ním osobní vztah a dosáhnout spásy.

P. Mieczysław Piotrowski TChr
Z Miłujcie się! 5/2013
překlad podle Světla 24-25/2014

MLADÝM

Mluvit

Dalším krokem v umění výchovy je umění mluvit. Je pravda, že příklad je hrom, zatímco slovo je zvuk, ale bez zvuku slova by ani příklad neměl sílu hromu, protože by nebyl pochopen!

Slovo je důležité ze tří důvodů

Za prvé: Protože díky slovu pomáháme dítěti vytvořit si první obraz o sobě. Když mu říkáme „Jsi skvělý!“, bude si myslet, že také je. Pokud mu řekneme „Nejsi k ničemu!“, tak bude dítě přesvědčeno, že dobré není. Jednou chtěl profesor Leo Buscaglia udělat experiment se svými americkými univerzitními studenty. Vyzval je, aby vyhodili do odpadkového koše všechna smutná, negativní či zraňující slova a nahradili je výhradně slovy pozitivními, mírnými, klidnými, povzbuzujícími. Stala se podivuhodná věc: atmosféra prostředí se změnila radikálním způsobem. Dokonce i studium se stalo sympatickým!

Za druhé: Slovo je důležité, protože jsou to právě slova, která přenášejí myšlenky, pocity či hodnoty. Je velký rozdíl mezi chlapcem, který slyší pouze slova „jíst“, „pít“, „oblékat se“ a tím, který slyší také slova „povinnost“, „odříkání“, „láska“, „spravedlnost“, „Bůh“.

První z nich myslí, že v životě bude stačit stát se „silným“, druhý se bude snažit stát se také „dospělým“.

Známý spisovatel Elias Canetti, nositel Nobelovy ceny z roku 1981, tvrdil, že byl „stvořen“ slovy své matky, ženy vzdělané a hrdé. Otec mu zemřel v raném věku. Vzpomíná na večery s matkou trávené čtením a rozhovory a uzavírá: „Jsem stvořen těmito rozhovory.“

Za třetí: Slova jsou důležitá při umění vychovávat, protože mohou přesvědčit.

Zbraně vítězí, slova přesvědčují! A zde se dotýkáme samého srdce výchovy. Vychovávat neznamená komandovat, ani trestat (i když i příkazů a trestů je potřeba, a jak!), vychovávat znamená dát do pohybu to, co se děje uvnitř: tedy přemlouvat a přesvědčovat.

Ukažte mi chlapce, který věří, že dovede být dobrý i jako opilý a zfetovaný tanečník na diskotéce a v hospodě. Ano, sečteno a podtrženo, výchova je sdíleným slovem.

Než něco řeknete

1. Než začneš mluvit, zkontroluj, zda je mozek zapojen.
2. Když mluvíš, vzpomeň si na salát: salát je dobrý, když má více oleje než octa.
3. Neříkej vždycky všechno, co si myslíš, ale přemýšlej vždy o tom, co říkáš.
4. Pamatuj, že věda ještě stále hledá lék účinnější než dobré slovo.
5. Pokud kážeš vodu, nepij víno!

Slova, která nikdy neříkejte

„Podívej, jak hezky papá bratříček! Jí špenát, a ty se v něm tak rýpeš! “

„Odtrhujeme si chléb od úst pro tebe, a ty nám to takhle vracíš!“

„Ty nás přivedeš do hrobu!“

„Za mých časů...!“

„Jak je krásné být sami bez dětí!“

„Ty ses nám ale vyved!“

„Ty jsi prostě hrozný!“

„Ty se nikdy nezměníš!“

„Jestli to ještě někdy uděláš, už mi nechoď na oči...“

Tyto věty nesmíme nikdy říkat: urážejí, nahánějí strach, vzbuzují v dítěti pocit viny, že se vůbec narodilo, mohou ho dostat do depresí, provokují v něm pocity nenávisti vůči rodičům. Jsou to věty, které mohou zabíjet! Je to jako v jednom africkém přísloví: „Když kulhá jazyk, je to horší než když kulhá noha.“

Slova ocenění

„Je krásné mít takové dítě, jako jsi ty!“

„Jsi můj poklad!“

„Jsem šťastný, že tě mám!“

„Máš krásné oči, když se usmíváš.“

„Všechno se dá nahradit kromě tebe.“

„Jsi to ty, kdo dáváš mému životu smysl.“

„Jak ráda tě objímám.“

To jsou slova, která dávají dítěti křídla, přesvědčují ho, že ho máme rádi, slova, která mu dávají sebedůvěru.

Tři brány

Jednoho dne se žák zeptá učitele: „Mistře, kdy se může začít mluvit?“ Mistr odpoví: „Než se vysloví, musí každé slovo projít třemi branami: „Je to slovo pravdivé?“ ptá se vrátný u první brány. „Je nezbytné?“ zajímá vrátného u druhé brány. „Je laskavé?“ zjišťuje vrátný u třetí brány. „Ano, nezbytnost a laskavost jsou tři vlastnosti dobrého slova,“ uzavírá rozhovor mistr.

Pino Pellegrino
Salesiánský magazín 2014/4

Život ve stínu šibenice

Koncepce projektu k 70. výročí 2. světové války

Projekt k 70. výročí je zaměřen na československé vojáky obou dvou front, východní i západní, bojující v protihitlerovské koalici. Tématem nebude 2. světová válka, ale osudy hrdinů po roce 1945 a 1948 v Československu. Nejde jen o vojáky, ale o veškerou odbojovou opozici, postiženou po roce 1945 totalitním komunistickým režimem, za jejich vlastenecké postoje v době fašistické diktatury vystřídané zločinnou komunistickou diktaturou.

Východní armáda, která se formovala v Sovětském svazu, bude obsahovat dvě témata. Jedno o Svobodově a Kratochvílově armádním sboru v Sovětském svazu a druhé o Čechoslovácích bojujících v Sovětské armádě.

Část o západní armádě by se měla dotknout Čechoslováků ve Francii, Velké Británii, Africe, případně Čechoslováků zapojených do americké osvobozovací armády a dalších.

Téma je to velmi bolavé, protože výstupem této expozice budou tragické osudy lidí, kteří bojovali proti fašistické koalici německé armády, proti Rumunům, Italům, Japoncům a dalším spojencům Hitlera. Za své vlastenecké úsilí pak po ukončení 2. světové války a komunistickém převratu v Československu skončili na popravištích, ve věznicích, v exilu či v úplném zapomnění.

Projekt obsahuje tisíce jmen, pro mladou generaci neznámých, protože zmizeli v úmyslném zapomnění propadliště dějin.

Na projektu bude spolupracovat vedle americké strany i německá strana. Z americké strany se vedle podpory velvyslanectví Spojených států amerických do projektu zapojil syn parašutisty skupiny Clay-Eva Antonín Bartoš, který vede nový Sokol a školu ve Washingtonu, a řada potomků či přímých účastníků 2. světové války. Chceme písemnou formou prostřednictvím amerického velvyslanectví požádat o záštitu ministerstvo obrany Spojených států amerických a prezidenta USA.

Projekt je výjimečný v tom, že ruská strana připouští účast na tak pro ně kontroverzním projektu, který vypovídá o zločinech páchaných komunistickou stranou na lidech, kteří po boku Sovětské armády bojovali proti fašismu.

Projekt by měl vyzdvihnout i informaci o tom, že po komunistickém převratu v Československu v řadách komunistické StB pracovali bývalí důstojníci gestapa, nyní již jako členové komunistické strany Československa, kteří se podíleli na likvidaci protikomunistické opozice. Měl by se zabývat agenty-chodci z řad bývalých zpravodajských důstojníků Československé armády a dalších, měl by vypovídat o vzniku československé protikomunistické zpravodajské organizace na druhé straně bariéry, mel by připomenout úmyslně zapomenuté důstojníky či generály, kteří nesouhlasili s příklonem Československa k Sovětskému svazu a byli za to popravení, degradovaní, věznění, nebo jinak postižení a mnozí museli uprchnout do exilu. V případě souhlasu jejich rodin též osudy jejich rodin. Projekt se dotkne též katolických kněží, řeholníků, evangelických duchovních, spisovatelů, básníků, umělců, Orlů, Sokolů, skautů, trempů, i prostých občanů postižených komunistickým totalitním režimem za jejich nesmlouvavé postoje k obou totalitám.

Požádali jsme o spolupráci Federaci židovských obcí prostřednictvím jejich představitele JUDr. Tomáše Krause, protože do Československého armádního sboru v Sovětském svazu vstupovali Židé z gulagů, do kterých byli předtím deportováni, a následně se zúčastnili bojů na východní frontě až po Dukelskou operaci. Řada z nich po komunistickém převratu opouští Československo a odchází do nově vznikajícího státu Izrael a dalších míst ve světě. Vyzvali jsme ke spolupráci spolky, soukromé organizace, které vlastní případné dokumenty týkající se téhle oblasti a historiky zabývající se touto tématikou. Do projektu se již zapojil Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu Policie České republiky. Ředitel plukovník doktor Pavel Bret pověřil své podřízené z úseku dokumentace, kteří na základě toho připravili celkem 20 panelů. Dále jsme oslovili Muzeum Policie z důvodu akce Kameny a též pohraniční stráže, zasahující proti agentům-chodcům, většinou formovaným z řad bývalých důstojníků, vojáků protihitlerovské koalice, policie či četnictva z období před komunistickým převratem. K projektu se připojuje řada historiků, kteří nepracují v žádných oficiálních institucích, protože považuji projekt za důležitý. Výjimečnost projektu nás vede k tomu dohledávat další dokumenty v archivech německé Stasi, která podchytila odsunuté sudetské Němce, z nichž řada též bojovala v protihitlerovské koalici a po roce 1945 byla spolu s dalšími Němci odsunuta. Projekt je pod záštitou prezidenta ČR ... Zemana a ministra kultury ČR Daniela Hermana. Za město Brno primátora statutárního města Brna Romana Onderky a 1. náměstka Roberta Kotziana. Požádali jsme též statutární město Brno, primátora města Brna Romana Onderku a 1. náměstka primátora Roberta Kotziana o podporu města Brna a grant, který by částečně umožnil zpracování tohoto projektu. O finanční podporu jsme též požádali Ministerstvo kultury ČR, žádáme Česko-německý fond budoucnosti i soukromé sponzory a dárce.

Projekt by měl být zahájen k výročí ukončení 2. světové války velkým koncertem. První expozice mimo ČR bude otevřena ve vojenském muzeu Ruské federace ve Volgogradu a na dalších místech Ruské federace a ve Spojených státech. Oslovili jsme generální ředitelku Českých center Vilmu Anýžovou, aby projekt formou panelové expozice byl uskutečněn též po všech Českých centrech v celém světě. Expozice by měla být též umístěna v Evropském parlamentu ve Štrasburku, stejně jako řada našich expozic, které byly dříve představeny v Evropském parlamentu v Bruselu a ve Štrasburku. Poslední expozici věnovanou 100 letému výročí vzniku Československých legií umožnil a zajistil místopředseda Evropského parlamentu a europoslanec Oldřich Vlasák, požádali jsme ho též o spolupráci na tomto projektu.

Expozice bude doplněna rozsáhlou barevnou publikaci a případně i filmovými dokumentárními záběry z procesů s vojáky či z jejich osobních výpovědí.

Projekt bude rozšiřován a doplňován dle dohledaných dalších dokumentů a případných dalších spolupracovníků. Muzeum českého, slovenského a rusínského exilu je vlastníkem řady archivů exulantů, kde tyto dokumenty jsou, a vlastně poprvé je využije k expozici.

Součástí projektu bude též dokument v České televizi, připravený z našich archivních výpovědí vojáků a dalších současných výpovědí žijících svědků oné doby. Dokument natočí přední česká dokumentaristka Kristina Vlachová.

Výstupy z výstavy - doprovodné publikace a filmový dokument - budou věnovány dle možnosti do všech škol v České republice.

Jan Kratochvíl ředitel Muzea českého, slovenského a rusínského exilu 20. století, Štefánikova 22, 602 00 Brno

Pope Francis Reveals Top 10 Secrets to Happiness

Looking few more happiness in your life? Here is Pope Francis's Top 10 ideas, from an article in the Argentine weekly Viva.

1. "Live and let live." Everyone should be guided by this principle, he said, which has a similar expression in Rome with the saying, "Move forward and let others do the same."

2. "Be giving of yourself to others." People need to be open and generous toward others, he said, because "if you withdraw into yourself, you run the risk of becoming egocentric. And stagnant water becomes putrid."

3. "Proceed calmly" in life. The pope, who used to teach school literature, used an image from an Argentine novel by Ricardo Guiraldes, in which the protagonist - gaucho Don Segundo Sombra - looks back on how he lived his life.

"He says that in his youth he was a stream full of rocks that he carried with him; as an adult, a rushing river; and in old age, he was still moving, but slowly, like a pool" of water, the pope said. He said he likes this latter image of a pool of water - to have "the ability to move with kindness and humility, a calmness in life."

4. "A healthy sense of leisure." The pleasures of art, literature and playing together with children have been lost, he said.

"Consumerism has brought us anxiety" and stress, causing people to lose a "healthy culture of leisure." Their time is "swallowed up" so people can't share it with anyone.

Even though many parents work long hours, they must set aside time to play with their children; work schedules make it "complicated, but you must do it," he said.

Families must also turn off the TV when they sit down to eat because, even though television is useful for keeping up with the news, having it on during mealtime "doesn't let you communicate" with each other, the pope said.

5. Sundays should be holidays. Workers should have Sundays off because "Sunday is for family," he said.

6. Find innovative ways to create dignified jobs for young people. "We need to be creative with young people. If they have no opportunities they will get into drugs" and be more vulnerable to suicide, he said.

"It's not enough to give them food," he said. "Dignity is given to you when you can bring food home" from one's own labor.

7. Respect and take care of nature. Environmental degradation "is one of the biggest challenges we have," he said. "I think a question that we're not asking ourselves is: 'Isn't humanity committing suicide with this indiscriminate and tyrannical use of nature?'"

8. Stop being negative. "Needing to talk badly about others indicates low self-esteem. That means, 'I feel so low that instead of picking myself up I have to cut others down, '" the pope said. "Letting go of negative things quickly is healthy."

9. Don't proselytize; respect others' beliefs. "We can inspire others through witness so that one grows together in communicating. But die worst thing of all is religious proselytism, which paralyzes: 'I am talking with you in order to persuade you,' No. Each person dialogues, starting with his and her own identity. The church grows by attraction, not proselytizing," the pope said.

10. Work for peace. "We are living in a time of many wars," he said, and "the call for peace must be shouted. Peace sometimes gives the impression of being quiet, but it is never quiet, peace is always proactive" and dynamic.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

South Bohemia 5

Lipno dam

Lipno dam by the big water

The dam, holding the reservoir with the largest water area in the Czech Republic, was built on the upper reaches of the Vltava river near the village Lipno and it is used as a hydro-electric plant. It lies about 20 km south of the town and 8 km west of the small town Vyšší Brod near the Czech-Austrian border.

There are two sections of the hydro-engineering structure. The main (upper) is the dam Lipno I. The other is the lower dam called Lipno II, which is located directly ahead of Vyšší Brod, with compensatory reservoir for water running from the upper dam. The hydroengineering structure was built between 1952 - 1959 and it is the first step of the cascade of dams on the Vltava river (it was the fourth one built - before it dams near Vrané, Štěchovice and Slapy dammed the flow).

The history of the hydroengineering system near Lipno is much older. The first realistic project to break the upper reaches of the Vltava river and to build the dam was in 1892. In 1899 the project of building more dams on the upper reaches of the river was prepared, but owners of the grounds along the river were against the project. In the 1930's the next analysis of the dam near Lipno was processed by the state. The Second World War prevented the plan and the new one was developed in 1948 and it became a keystone for the eventual version.

The construction started in 1952. In 1953 the tunnelers began the digging of the water gutter length of 3,600 m; it was finished 3 years later. The dam was built from soil and concrete between 1956 - 1959. Its length is 282 m and its height above the river bed is only 26 m. It contains about 270,000 tons of soil and it is enclosed by a concrete dam-crest with sluices.

The dam is called "the South Bohemian Sea". It is the largest water area in Bohemia (4,659 ha). It is 44 km in length and its maximal width is 10 km (near the village Černá v Pošumaví). The average depth is 6.5 m, the deepest point is at 21 m. The reservoir contains 306 million cubic meters of water.

Below the dam the unique hydroelectric power station was constructed. It is located in the man-made cave in the rock massif, with a depth of 171 m. The cave is 37 m high and there are two Francis turbines. Through the 3,600 m long underground tunnel the water drains to the auxiliary reservoir Lipno II.

Water from the reservoir is used for the production of electricity. The lake and its banks are used for recreation.

The road from Vyšší Brod to both the village Lipno and the village Frymburk leads across the dam.

The recreation center by the village Frymburk.

Photo on back page:
Lipno dam by the sunset

